

Sic Semper Tyrannis

ÅRSAGERNE TIL VIRGINIAS LØSRIVELSE FRA USA I 1861

NICLAS B. JACOBSEN

Abstract

During the Secession Crisis of 1860-1861, the Commonwealth of Virginia was the eighth US state to secede from the Union, but the first state to secede after the Civil War had begun on the 12th of April 1861. This paper focuses on the reasons given for Virginia's secession from the Union, and to which extent slavery played a part in the decision.

The Commonwealth of Virginia was divided on the question of slavery for decades, leading to a polarization between the eastern part of the state, where slavery was widespread, and the northwestern part, where slavery occupied less of the workforce. In general, slaveowners held most of the economic and political power in the state, despite making up the vast minority of the state's total free, white population. Unhappiness with slaveowner dominance existed in the northwestern part of Virginia for decades, owing to the fact that slaveowners enjoyed economic and political liberties. This did not resonate with the majority of northwestern Virginia's population, resulting in a disapproval of their fellow whites in the eastern part of the state. The white population of northwestern Virginia therefore considered this to go against their rights. However, up until the Civil War, no attempts were made to change the system through radical action. During the decade leading up to the Civil War, improved infrastructure silenced a large part of the population of central Virginia, that shared beliefs with the population in the northwestern part of the state.

The biggest fears the slaveowners of Virginia, as well as slaveowners throughout the South, were based on violence in the form of either slave rebellions, such as Nat Turner's Rebellion of 1831, or abolitionist attacks, such as John Brown's attack on Harpers Ferry in 1859, and federal legislation, especially after the presidential election of 1860, which the Republican candidate Abraham Lincoln won. The Republican Party was considered a threat to slavery in the South. Thus, the election results led to the secession of South Carolina in December 1860, followed by the secession of six further states in the Lower South during the winter of 1860-1861.

During the Virginia State Convention, which took place between the 13th of February 1861 and the 1st of May 1861, the question of secession was discussed. Before the outbreak of the Civil War, the majority of the delegates at the convention were against secession. Nonetheless, after the outbreak of the Civil War, this group became the minority, as many delegates switched sides. This indicates that many of the delegates at Virginia State Convention, were moderates, that deemed the preservation of the institution of slavery more important than keeping the Union together. Therefore, even though the catalyst for Virginia's secession was the outbreak of the Civil War, the question of the preservation of slavery played a big part in the reason behind Virginia's secession. This is clearly suggested by the choice of words in Virginia's secession ordinance. The majority voted 88 for and 55 against the secession ordinance, which asserted that the Commonwealth of Virginia, alongside the other slaveholding states of the South, perceived its rights oppressed by the federal government. Despite the lack of outright explanation of what kind of oppression the South suffered under, the biggest link between Virginia and the rest of the South was the interest in keeping the institution of slavery alive for the foreseeable future.

Indhold

Indledning	3
Problemstilling	5
Forskningsdiskussion	7
Metode	8
Kildepræsentation	10
Analyse – Del 1	12
Virginia under ”Antebellum”	12
Slaveejernes frygt – Del 1: Voldens vej	17
Slaveejernes frygt – Del 2: Lovgivningens vej	22
Analyse – Del 2	28
”Virginia State Convention”	28
Konføderationen i konventet	34
Stemningen for løsrivelse inden Borgerkrigen	42
Borgerkrigens udbrud og Virginias løsrivelse	46
Virginias ”secession ordinance”	54
Konklusion	62
Litteratur	64
Kilder	66
Hjemmesider	67
Bilag 1	68
Bilag 2	69
Bilag 3	70

Indledning

I perioden mellem den 20. december 1860 og den 1. juni 1861 løsrev elleve delstater i det sydlige USA sig fra Unionen. Disse nyligt løsrevne delstater samlede sig i en ny sammenslutning, Amerikas Konfødererede Stater – ”Confederate States of America”; forkortes CSA –, og kæmpede i fællesskab imod Unionen i Den Amerikanske Borgerkrig, der udspillede sig fra den 12. april 1861 til den 9. april 1865.

Borgerkrigen blev påbegyndt efter, at den løsrevne delstat South Carolina beskød det føderale militæranlæg Fort Sumter, som lå i South Carolinas territorium. Dette skete efter, at fortets øverstkommanderende, major Robert Anderson, nægtede at overgive fortet til Konføderationen, og havde anmodet den føderale regering om forsyninger til fortsat at være i stand til at holde fortet på Unionens hænder. Som modsvar til Konføderationens angreb på Fort Sumter, udsendte den nyligt indsatte præsident, Abraham Lincoln, en proklamation, der påkaldte militser fra samtlige delstater i Unionen til at danne en Unionshær, som kunne tilbageerobre flere militære anlæg beliggende i Konføderationen som Unionen gjorde krav på.¹ Som modsvar til dette løsrev yderligere fire Sydstater sig fra Unionen, der alle havde det tilfælles, at de, ligesom de allerede løsrevne delstater, som udgjorde Konføderationen ved begyndelsen af Den Amerikanske Borgerkrig, gjorde brug af slaveri i varierende grad.

Slaveriets rolle i Den Amerikanske Borgerkrig har længe været til diskussion. Selvom der i årtier har eksisteret enighed blandt faghistorikere om, at Sydstaternes løsrivelse, og i forlængelse heraf Borgerkrigen, handlede om slaveriet,² står dette ikke altid lige så klart iblandt den almene amerikanske befolkning. Historiker James W. Loewen mindes f.eks., hvordan han under et foredrag han holdt på Greensboro Historical Museum i delstaten North Carolina i 1998 stillede spørgsmålet: ”hvorfør havde vi en borgerkrig?” Her blev han af halvdelen af de adspurgte mødt med svaret ”states’ rights”. Slaveri udgjorde en tredjedel af svarene, imens skatter og tariffes deltes om de resterende 25 procent af svarene.³ En væsentlig årsag hertil kan i høj grad tilskrives ”Lost Cause”-myten, som allerede gjorde sit indtog lige efter Borgerkrigens afslutning i to værker, der begge bar begrebet i sine

¹ J. Brix (2014). *Den Amerikanske Borgerkrig: Abraham Lincoln, Slaveriet og Krigen*. (Det Historiske Akademi), s. 46-47

² S. Harrold (2019). *The Antebellum War over Slavery. The Cambridge History of the American Civil War, Vol. II: Affairs of the State* [red. A. Sheehan-Dean]. (Cambridge University Press), s. 3

³ J.W. Loewen; E.H. Sebesta [red.] (2010). *The Confederate and Neo-Confederate Reader: The ”Great Truth” about the ”Lost Cause”*. (Jackson: University Press of Mississippi), s. 7

titler. *The Lost Cause: A New Southern History of the War of the Confederates* (1866) og *The Lost Cause Regained* (1868) var begge skrevet af Edward A. Pollard, der havde fungeret som krigsreporter for Richmond Examiner under Borgerkrigen. Pollard lagde i disse værker vægt på, at Sydstaterne ikke havde løsrevet sig for at bevare slaveriet, men for at bevare et hvidt overherredømme samt de politiske traditioner som dette garanterede i Syden.⁴

”Lost Cause”-myten har over tid modificeret sig til at vægte andre elementer som det mest skelsættende for Sydstaternes løsrivelse og Borgerkrigen. I nyere tid har ”Lost Cause”-myten flyttet den primære årsag væk fra tale om slaveri og hvidt overherredømme, til i stedet at have handlet om ”states’ rights”.⁵ På den måde spiller ”Lost Cause”-myten stadig en rolle i fortællingen om årsagerne til Sydstaternes løsrivelse og Den Amerikanske Borgerkrig, som det fremgår af f.eks. Loewens erindringer. Alligevel kan fortællingen om slaveriet som den eneste katalysator for Borgerkrigens udbrud stadig diskuteres, da krigen på papiret, for Konføderationens vedkommende, handlede om at opretholde den nyligt etablerede nation, CSA, imens det for Unionen handlede om at holde Unionen samlet, hvilket betød en genindlemmelse af de løsrevne oprørsdelstater.

Det væsentlige ved det fokus, der blandt nogle lægges på ”states’ rights” som det Konføderationen kæmpede for er, at det ikke nødvendigvis er ukorrekt. Dog skal det understreges, at de ”states’ rights”, der var tale om, primært omhandlede retten til at eje slaver.⁶ Det insisterende fokus på ”states’ rights” over slaveriet udviser sidstnævntes betydning i det narrativ ”Lost Cause”-myten lagde for dagen, hvilket degraderer det til en sag af mindre betydning. Dette synes dog langt fra at være tilfældet i de begrundelser flere af de løsrevne Sydstater gav for, hvorfor de løsrev sig fra Unionen, heriblandt delstaten Virginia som denne undersøgelse tager udgangspunkt i.

⁴ Loewen; Sebesta [red.] (2010), s. 242

⁵ Ibid, s. 279

⁶ Slaveriet fremgår som en væsentlig årsag bag, hvorfor flere af de delstater, der ville udgøre Konføderationen løsrev sig / <https://www.battlefields.org/learn/primary-sources/declaration-causes-seceding-states> (tilgået 17/05/2024)

Problemstilling

Delstaten Virginia kan på mange måder, i den tidsperiode, der kendes som "Antebellum"-perioden,⁷ ses som et mikrokosmos, som repræsenterede det samlede USA. Ifølge historiker Edmund S. Morgan, er Virginia det oplagte sted at starte, når man taler om at forstå det paradoks, der er USA mht. forholdet mellem slaveri og frihed.⁸

"Antebellum"-perioden i USA markerer perioden frem til Borgerkrigens udbrud i 1861. Historiker Carsten H. Lange definerer begrebet "Antebellum" som en række omstændigheder, synspunkter og brud, der fører til en konflikt. Samtidig understreger han, hvordan en sådan periode altid først markeres efter at en konflikt er udbrudt, hvilket medfører at en "Antebellum"-periode altid beskrives i bagklogskabens lys.⁹

Hvad der for alvor er skelsættende for "Antebellum"-perioden i USA er problematikken omkring slaveriet. Historiker Joanne B. Freeman beskriver i sin bog *The Field of Blood: Violence in Congress and the Road to Civil War* (2018), hvordan modstandere og støtter af slaveriet i USA's Kongres, især i Repræsentanternes Hus, – det lavere af Kongressens to kamre – endte i både slagsmål og dueller over uenigheder om slaveriet. Dette indikerede, ifølge Freeman, et nedbrud af den politiske debat og en manglende tiltro til de demokratiske institutioner; et "systemic breakdown".¹⁰ Løsrivelsen af elleve ud af de i alt femten slavestater i Unionen i perioden mellem den 20. december 1860 og den 1. juni 1861, samt sammenslutningen af disse i Konføderationen, blev det afgørende bevis på et nedbrud af Unionens politiske system og en opdeling mellem delstaterne i Nord og Syd.

Virginia løsrev sig først efter, at Borgerkrigen var brudt ud, nærmere bestemt under "Virginia State Convention", et konvent, hvor delegerede fra hele Virginia diskuterede om delstaten skulle løsrive sig fra Unionen eller ej. Vedtagelsen af Virginias "secession ordinance"¹¹ under konventet den 17. april 1861, et dokument der, ifølge delstaten selv, juridisk løsrev Virginia fra Unionen, og

⁷ "Antebellum" stammer oprindeligt fra latin; "ante" = før, "bellum" = krig

⁸ J. Tang (1997). Enslaved African Rebellions in Virginia. *Journal of Black Studies*, Vol. 27, No. 5. (Sage Publications, Inc.), s. 598

⁹ C.H. Lange (2024). *From Hannibal to Sulla: The Birth of Civil War in Republican Rome*. (De Gruyter), s. 14

¹⁰ J.B. Freeman (2018). *The Field of Blood: Violence in Congress and the Road to Civil War*. (Picador), s. xxii

¹¹ "Ordinance" oversættes på dansk til "forordning", som er et andet udtryk for "lov" / <https://denstoredanske.lex.dk/forordning> (tilgået 06/05/2024)

stadfæstelsen af denne ved en afstemning i delstaten den 23. maj 1861, medførte at Virginia blev den første delstat til at løsrive sig efter Borgerkrigen var brudt ud.

Foruden rollen som den første delstat til at løsrive sig fra Unionen efter Borgerkrigens udbrud, indtog Virginia også en ledende rolle i Konføderationen, da delstaten kort efter sin indtræden i Konføderationen blev hjem for CSA's hovedstad, da denne blev placeret i byen Richmond, som lå mindre end 200 km syd for Unionens hovedstad, Washington D.C.

Siden Virginia endte med at være den løsrevne delstat, som lå tættest på Unionens hovedstad, dannede delstaten også rammen for langt størstedelen af de slag, der udspillede sig mellem Unionshæren og den oprørske Konføderationshær under Borgerkrigen.¹² Både det første reelle slag – ”The First Battle of Bull Run” den 21. juli 1861 – og det, som anses for det sidste, vigtige slag – ”The Battle of Appomattox Court House” den 9. april 1865 – udspillede sig i Virginia.¹³

Der forelå dog delte meninger om, hvorvidt Virginia skulle løsrive sig fra Unionen. Dette kom ikke kun til udtryk under ”Virginia State Convention”, som blev holdt i byen Richmond i perioden fra den 13. februar 1861 til den 1. maj 1861, hvor Virginias ”secession ordinance” blev vedtaget, men i lige så høj grad under selve Borgerkrigen, da det nordvestlige Virginia, som bl.a. grænsede op til Unionsstaterne Pennsylvania og Ohio, valgte at løsrive sig fra resten af Virginia, hvilket mindskede Virginias samlede landmasse med omkring 36 procent. Denne løsrevne del af delstaten tilsluttede sig Unionen, og blev i juni 1863 officielt etableret som delstaten West Virginia. Dermed betalte Virginia en høj pris ved at løsrive sig fra Unionen, da denne som den eneste delstat tabte territorie pga. Borgerkrigen.¹⁴

Pga. de delte meninger mht. løsrivelsesspørgsmålet i Virginia, som resulterede i delstatens interne splittelse, samt den centrale rolle delstaten endte med at spille under Borgerkrigen, ynder jeg at undersøge:

Hvilke årsager, der lå til grund for, at delstaten Virginia ikke løsrev sig fra Unionen inden Den Amerikanske Borgerkrigs udbrud, men i stedet løsrev sig kort tid efter at denne brød ud, samt hvordan løsrivelsen blev retfærdiggjort, og hvor stor en rolle slaveriet spillede for Virginias løsrivelse.

¹² Borgerkrigen blev af USA's føderale regering anset som en krig imod et oprør i Sydstaterne / Lange (2024), s. 19

¹³ USA's National Park Service tilskriver 124 slag til at have udspillet sig i Virginia, efterfulgt af Tennessee, hvor 38 slag fandt sted / <https://www.nps.gov/civilwar/search-battles.htm> (tilgået 19.05.2024)

¹⁴ W.A. Link (2009). ”This Bastard New Virginia”: Slavery, West Virginia Exceptionalism, and the Secession Crisis. *West Virginia History*, Vol. 3, No. 1. (West Virginia University Press), s. 38

Forskningsdiskussion

I bogen *Roots of Secession: Slavery and Politics in Antebellum Virginia* (2003) fokuserer William A. Link på forholdene internt i Virginia frem til delstatens løsrivelse i 1861. Ifølge Link spillede slaveriet en betydelig rolle, ikke kun for den krise, der udspillede sig i USA i perioden 1860-1861, – ”the Secession Crisis” – men også for de økonomiske og politiske forhold i Virginia. Slaveejere, som både var de rigeste ud fra et økonomisk- såvel som et politisk indflydelsesperspektiv, nød godt af de love, der eksisterede i Virginia, som beskyttede deres interesser. Dette gjorde sig ikke kun gældende i Virginia, men også på et nationalt niveau, hvor der forelå en form for forståelse af, at det var nødvendigt at garantere slaveejernes rettigheder for at holde Republikken – Unionen – samlet.¹⁵ Dette understøttes til dels af Freeman i *The Field of Blood*, hvor hun bl.a. lægger vægt på ”doughfaces”¹⁶ betydning for at opretholde slaveriet i Syden, selvom dette umiddelbart stred imod deres egne delstaters interesser.¹⁷ Dog skal det understreges, at reelle fysiske kampe blev udkæmpet i Kongressen om slaveriets fortsættelse, som er det store omdrejningspunkt for Freemans bog, så der forelå dermed ikke en bred enighed blandt alle politikere om, at det var bedst at imødekomme Sydstaternes interesser.

Ifølge Link kan den primære årsag til Virginias løsrivelse tilskrives en holdningsændring iblandt de moderate delegerede ved ”Virginia State Convention” efter Borgerkrigens udbrud i april 1861. Indtil da havde ”Unionist”-siden, der ønskede at Virginia skulle forblive i Unionen, stået utvetydigt stærkest, imens ”Secessionist”-siden, som ønskede at Virginia skulle løsrive sig fra Unionen, beskrives som en ”[...] loud extremist minority [...]”. Dog understreger Link stadig, at selvom slaveriet ikke spillede den ledende rolle i årsagen til Virginias løsrivelse fra Unionen, så havde ønsket om at forsvare slaveriet som institution alligevel en væsentlig betydning.¹⁸

De moderate delegeredes rolle som årsagshaverne bag Virginias løsrivelse understøttes også af William W. Freehling og Craig M. Simpson i introduktionsafsnittet til deres bog *Showdown in Virginia: The 1861 Convention and the Fate of the Union* (2010). Ifølge dem bestod både ”Unionist”- og

¹⁵ W.A. Link (2003). *Roots of Secession: Slavery and Politics in Antebellum Virginia*. (The University of North Carolina Press / anvendte udgave fra ProQuest Ebook Central), s. 24

¹⁶ Et udtryk for en politiker fra Nordstaterne, der forsvarede Sydstaternes interesser, herunder især slaveriets bevarelse. Størstedelen af præsidenterne under ”Antebellum”-perioden kan anskues som ”doughfaces”, heriblandt Franklin Pierce, den Demokratiske præsident, der sad i perioden 1853-1857, som oprindeligt kom fra delstaten New Hampshire i det geografiske område, der kendes som ”New England” i det nordøstlige USA

¹⁷ Freeman (2018), s. 65

¹⁸ Link (2003), s. 217

”Secessionist”-siden af få delegerede, imens størstedelen af de delegerede ved ”Virginia State Convention” kunne anses som moderate. De tilskriver en sjattedel af konventets delegerede, primært fra den østlige del af delstaten, til at repræsentere ”Secessionist”-siden, og en anden sjattedel af konventets delegerede, primært fra den nordvestlige del af delstaten, til at repræsentere ”Unionist”-siden, hvilket betød at moderate delegerede udgjorde fire sjattedele af konventet.¹⁹ Dermed kan det klare flertal, som Link gennemgående beskriver ”Unionist”-siden for at have, alligevel anses for at have været skrøbeligt, da dette har været afhængigt af de moderate delegerede, som i sidste ende skiftede mening, hvilket resulterede i Virginias løsrivelse.

Link lægger ydermere vægt på polariseringen af Virginia, og hvordan dette medførte at ikke hele Virginia løsrev sig fra Unionen. I hans artikel *”This Bastard New Virginia”: Slavery, West Virginia Exceptionalism, and the Secession Crisis* (2009), hvor han går i dybden med ”the secession crisis” i den nordvestlige del af Virginia, understreger Link, at denne polarisering, som sidenhen skulle føre til dannelsen af den nye delstat West Virginia i 1863, medførte at ikke alle i Virginia bakkede op om løsrivelsen. Resultatet af dette betød, at Virginia bestod af to delstatsregeringer; en, der var loyal overfor Konføderationen, og en, som var loyal overfor Unionen, hvoraf den sidstnævnte opholdt sig i byen Wheeling, der lå tæt på grænsen til delstaten Ohio i den nordligste del af Virginia.²⁰ Dermed er det forkert at sige, at hele Virginia løsrev sig fra Unionen, da delstaten stadig havde en regering, der var loyal overfor Unionen, og som mobiliserede tropper for at kæmpe på Unionens side under Borgerkrigen.²¹

Metode

Denne undersøgelse tager primært udgangspunkt i forskning og kildemateriale, der undersøger eller beskriver forholdene i Virginia i perioden op til og under ”the Secession Crisis” i 1860-1861. Andet materiale, som dækker hændelser udenfor Virginia, inkluderes for at danne et bredere perspektiv på, hvordan omstændighederne var andre steder i Unionen, om end primært med fokus på de andre slavestater. Gennem min undersøgelse har jeg kunnet slå fast, at slaveriet ikke er til at komme udenom,

¹⁹ W.W. Freehling; C.M. Simpson [red.] (2010). *Showdown in Virginia: The 1861 Convention and the Fate of the Union*. (University of Virginia Press), s. xi

²⁰ Link (2009), s. 48

²¹ Ibid, s. 51

når det kommer til at gennemgå nogen af Sydstaternes historie under ”Antebellum”. Denne institution var så dybt forankret i de delstater, hvor slaveriet stadig var lovligt ved Den Amerikanske Borgerkrigs udbrud, at det er påkrævet at bringe fokus hen på, hvad institutionen havde af betydning i delstater såsom Virginia. Derfor vil slaveriet spille en gennemgående, betydelig rolle igennem hele undersøgelsen.

Analysen tager form af en syntese, hvor gennemgangen som udgangspunkt vil være kronologisk opbygget. Årsagen til at jeg har valgt denne tilgang, er for at danne et billede over situationen i Virginia og til dels i resten af USA under ”Antebellum”. Jeg vil gennemgå Virginias overvejelse om løsrivelse og endelige beslutning efter Borgerkrigens udbrud i midten af april 1861. Dertil er analysen opdelt i to dele. Første del tager udgangspunkt i, hvordan omstændighederne var internt i Virginia i perioden ca. 1830-1861, primært med henblik på de sociale forhold imellem delstatens hvide befolkningsgrupper, samt de økonomiske og politiske forhold på tværs af delstaten. Herunder ligger en stor del af fokusset på slaveriets betydning for de økonomiske og politiske forhold i Virginia, samt hvordan disse bidrog til den interne polarisering i delstaten. Dernæst følger en gennemgang af, hvilke årsager, der lå forud for Borgerkrigen, som kunne medvirke til slaveejernes ønske om at træde ud af Unionen både i Virginia såvel som i de resterende slavestater. Disse årsager har jeg delt op i to dele; voldens vej og lovgivningens vej. Den første af disse fokuserer udelukkende på, hvad vi kan beskrive som ulovlige handlinger; udgangspunktet ligger på voldelige opstande såsom slaveoprør i Virginia, og hvordan slaveejerne i delstaten reagerede på disse. Den anden af de to punkter fokuserer på nationale, politiske tiltag udført af USA's Kongres, Højesteret og den føderale regering op til Borgerkrigens udbrud. Hertil fokuserer jeg især på den rolle Det Republikanske Parti spillede, med udgangspunkt i, hvorfor slaveejere i Virginia, såvel som i resten af Unionen, kunne ønske at løsrive sig fra Unionen ved den Republikanske præsidentkandidat Abraham Lincolns valgsejr i 1860.

Analysens anden del tager udgangspunkt i ”Virginia State Convention”, der udspillede sig imellem den 13. februar og den 1. maj 1861. I denne del af analysen vil jeg undersøge, hvilke overvejelser og begrundelser, der blev fremlagt af de personer, som besluttede at Virginia skulle løsrive sig fra Unionen i april 1861. Anden halvdel af analysen er primært baseret på et kildesæt af transskriberinger fra ”Virginia State Convention”. Til denne gennemgang vil jeg løbende perspektivere tilbage til begivenheder og omstændighederne i Virginia, som jeg har gennemgået i analysens første del. Afslutningsvis vil jeg gennemgå den tekst, der fungerede som Virginias erklæring om løsrivelse fra Unionen, – Virginias ”secession ordinance” – med fokus på den reelle begrundelse delstaten gav for at løsrive sig, samt hvordan dette blev retfærdiggjort. Til retfærdiggørelsen vil jeg gøre brug af en

juridisk vurdering, der både tager udgangspunkt i en samtidig vurdering og en historisk vurdering af lovmæssigheden i delstaters løsrivelse fra Unionen. Derudover vil jeg lægge vægt på, hvilke dele af Virginias befolkning, både de delegerede ved "Virginia State Convention" og delstatens vælgere, der bakkede op om løsrivelse, og hvem der var imod, samt hvilken betydning det fik ift. at kunne anskue det samlede Virginia, for at have løsrevet sig fra Unionen. Omstændighederne omkring dannelsen af West Virginia som delstat i 1863, betød at hele Virginia ikke tilsluttede sig Konføderationen, hvilket jeg vil inkludere som et led i min konklusion ift. Virginias løsrivelse.

Kildepræsentation

Proceedings of the Virginia State Convention of 1861 er en sammenfatning af transskriberinger i fire udgaver, udført og udgivet af avisen *The Richmond Enquirer*, fra "the Virginia State Convention", der fandt sted i Richmond i perioden 13. februar til 1. maj 1861. Sammenfatningen er redigeret af George H. Reese, og inkluderer synopsen for hver af konventernes dage skrevet af Reese, som kort sammenfatter den enkelte dags begivenheder. Til denne undersøgelse tager jeg primært udgangspunkt i de samlede transskriberinger fra *The Richmond Enquirer*, som Reese beskriver som at have været den officielle avis til at rapportere fra konventet.²² Ifølge Freehling og Simpson, hvis bog *Showdown in Virginia* tager udgangspunkt i Reeses værk, har Reese udelukkende foretaget enkelte redigeringer i teksten, med henblik på at rette stavfejl fra den originale udgivelse, samt at omskrive nogle udtryk til et lettere forståeligt, mere moderne sprog.²³

Til trods for at *The Richmond Enquirer* i høj grad repræsenterede den side, der ønskede at Virginia skulle løsrive sig fra Unionen,²⁴ foreligger der ikke nogen umiddelbar partiskhed i transskriberingerne af udtalelserne fra de delegerede under konventet, uanset deres syn på løsrivelsesspørgsmålet.

²² G.H. Reese [red.] (1965). *Proceedings of the Virginia State Convention of 1861: February 13 – May 1, Vol. 1*. (Richmond: Virginia State Library), s. vii

²³ Freehling; Simpson (2010), s. xxi

²⁴ Link (2003), s. 207

Reeses redigerede sammenfatning af transskriberingerne fra konventet, beskrives af Freehling og Simpson som det mest fuldendte kildesæt ift. undersøgelser om ”Virginia State Convention”.²⁵ Freehling og Simpsons arbejde i *Showdown in Virginia* er i langt højere grad redigeret og udelader store passager fra Reeses værk. Selvom Freehling og Simpsons arbejde er nyere, har jeg alligevel valgt at arbejde ud fra Reeses værk, da der her potentielt kan forekomme passager som tidligere forskning, heriblandt introduktionsafsnittet til *Showdown in Virginia*, ikke har valgt at lægge vægt på. Dette værk vil samtidig danne rammen for analysens anden del.

An Ordinance to repeal the ratification of the Constitution of the United States of America by the State of Virginia, and to resume all the rights and powers granted under said Constitution – fremover kaldet Virginias ”secession ordinance” – er det dokument, der ifølge delstatens egen lovgivende forsamling, juridisk løsrev Virginia fra Unionen. Indholdet af denne tekst kan derfor ses som det manifest, der klargjorde, hvorfor Virginia valgte at løsrive sig fra Unionen, samt hvad løsrivelsen reelt ville indebære. I min gennemgang af denne tekst i undersøgelsens sidste afsnit – ”Virginias ”secession ordinance”” – vil jeg gennemgå i hvor høj grad Virginias løsrivelse kom til at udspille sig, som det fremgår af teksten, samt om begæringen om løsrivelse stemmer overens med udtalelserne om ønsket for løsrivelse under konventet.

Address to the Citizens of West Virginia,²⁶ *Shewing that Slavery is Injurious to the Public Welfare, and that it may be gradually Abolished, without Detriment to the Rights and Interests of Slaveholders* – bedst kendt som ”The Ruffner Pamphlet” – er en kritik af slaveriets indflydelse på Virginia, samt et forslag til, hvordan slaveriet kunne blive udfaset af delstaten. Teksten er udarbejdet af Henry Ruffner, som også lagde navn til teksten kaldenavn. Ruffner var leder af Washington College i byen Lexington i det centrale Virginia i 1847, og var selv slaveejer.²⁷ Alligevel udviste han kritik overfor institutionens indflydelse på de økonomiske og politiske forhold i Virginia.

”The Ruffner Pamphlet” benyttes i begyndelsen af analysen til at supplere den tidligere forskning, som dækker, hvordan forholdene var internt i Virginia, ved at bidrage med et samtidigt syn på slaveriet som institution i Virginia, specifikt ud fra det perspektiv den vestlige del af delstaten havde på denne. Teksten bidrager dermed også til at vise, hvorfor der forelå en intern polarisering i Virginia imellem den østlige- og den nordvestlige del af delstaten; imellem slaveejere og ikke-slaveejere.

²⁵ Freehling; Simpson (2010), s. xxi

²⁶ Ruffner hentydede her til et geografisk område og ikke den senere delstat

²⁷ Link (2003), s. 25

Analyse – Del 1

Virginia under ”Antebellum”

Ligesom i resten af Unionen havde Virginia, frem til sin løsrivelse, set en række markante udviklinger. Befolkningen i Virginia var vokset med en tredjedel i perioden 1840-1860, og infrastrukturen var blevet udvidet med kanaler og et jernbanenet, der forbandt delstatens byer, som ligeledes havde set en forøgelse i produktion og handel. Udvidelsen af infrastrukturen kom især Richmond, Virginias ”capital city”,²⁸ til gode, da byen med den udvidede infrastrukturs hjælp, blev gjort til en af de største produktionsbyer i Syden. I 1860 var byen blandt de 50 førende produktionsbyer i hele USA.²⁹

Et andet, væsentligt aspekt, der ligeledes havde set en forøgelse, var slaveriet. Selvom Virginia i årene op til løsrivelsen havde set en stor emigration af slaver til ”the Lower South”,³⁰ udgjorde slaveriet stadig en væsentlig del af arbejdslivet i delstaten.³¹ Ud af Virginias samlede befolkning på 1.596.318, var 548.907 ”farvede” – dette omfattede personer, der blev anset som værende sorte eller mulatter – og af disse var 490.865 slaver, – ca. 31 procent af delstatens samlede befolkning – hvoraf ca. 85 procent var sorte og ca. fjorten procent var mulatter. Dette gjorde Virginia til den delstat, der havde det højeste antal slaver i hele USA ved indgangen til 1860’erne.³² Det væsentlige ved dette var, at Virginia havde set en stigning i antallet af slaver siden 1830, hvor delstatens slavebefolkning havde ligget på omkring 470.000. I samme periode – 1830-1860 – havde de nærliggende delstater, Maryland og Delaware, set en reduktion i slavebefolkningen, imens delstaterne Kentucky og Missouri, ligesom Virginia, havde set en forøgelse. Ifølge Stanley Harrold, er faldet i antallet af slaver i ”the Upper South”³³ stærkt overdrevet, netop pga. markante stigninger i nogle delstater såsom Virginia.³⁴

²⁸ Alle delstater i USA har en by, der fungerer som delstatens hovedstad. Her huses bl.a. delstatens regering. Richmond har fungeret som Virginias ”capital city” siden 1780, og er det stadig den dag i dag

²⁹ Link (2003), s. 38-39+41

³⁰ Også kendt som ”the Deep South”. Omfatter delstaterne Alabama, Georgia, Louisiana, Mississippi og South Carolina. Florida og Texas medregnes også nogle gange som en del af disse

³¹ Link (2003), s. 38

³² J.C.G. Kennedy (1864). *Population of The United States in 1860; Compiled From the Original Returns of The Eighth Census, Under the Direction of the Secretary of the Interior*. (Washington: Government Printing Office), s. iv+xiii+513

³³ Også kendt som ”the Border South”. Omfatter foruden Virginia delstaterne Arkansas, Delaware, Kentucky, Maryland, Missouri, North Carolina og Tennessee

³⁴ Harrold (2019), s. 6

Slaverne var primært bosiddende i den østlige del af Virginia, hvor brugen af slavearbejde gennemgående var størst. Generelt var fire femtedele af delstatens ”farvede” befolkning bosat i den østlige del af delstaten. Samtidig var den hvide befolkning markant mindre i dette område, da tre femtedele af denne samlede befolkningsgruppe havde bosat sig i den nordvestlige del af Virginia. Dette område var generelt kendt for at være fattigere end den østlige del af delstaten, hvor afgrøder såsom tobak blev produceret,³⁵ imens minedrift udgjorde en stor del af produktionen i den nordvestlige del.

Det øgede fokus på produktionsarbejde i Virginia gjorde imidlertid, at mange slaveejere måtte finde nye måder at bruge deres slaver på, end det traditionelle arbejde i markerne på plantagerne. Dette skyldtes både, at mange plantageejere var flyttet længere sydpå i delstaten, langs de nyligt anlagte kanaler, og efterspørgslen på ufaglært arbejdskraft i bl.a. den hastigt stigende produktionssektor, gjorde det mere fordelagtigt for slaveejere at leje deres slaver ud til denne type arbejde. Ved at leje sine slaver ud, ville en slaveejer ikke få udbytte af sin egen produktion, men i stedet blive lønnet mellem tolv og femten procent af slavens værdi årligt. Dette medførte dog, at slaveejere, der beskrives af Link som normalt at have haft en paternalistisk måde at holde styr på deres slaver på, måtte opgive noget af dette, da de ved at leje deres slaver ud, også gav afkald på den direkte kontrol med deres slaver. Link tilskriver denne tids slaveejere, til at have påtaget sig en rolle, som i højere grad minder om moderne arbejdsledelse end traditionel paternalisme.³⁶ Med hjælp fra denne udvikling fortsatte slaveriet med at være økonomisk favorabelt, hvilket bidrog til at opmuntre til fortsat at holde fast i slaveriet som en betydningsfuld institution i Virginia.

I de 48 ”counties”, der skulle komme til at udgøre delstaten West Virginia efter 1863, boede færre end 15.000 slaver ved dennes dannelse, altså kun omkring tre procent af Virginias samlede slavebefolkning ud fra folketællingen i 1860. I Kanawha County, hvor 2.184 slaver boede, svarende til en sjettedel af den samlede slavebefolkning i de 48 ”counties”, var disse ejet af blot 241 slaveejere, hvoraf langt de fleste af disse ejede mellem to og nitten slaver. Kun ti procent ejede flere end 20 slaver. Dette sætter slaveejerne i den nordvestlige del af Virginia i skarp kontrast med plantageejerne i den østlige del af delstaten, da det, ifølge historiker Scott A. MacKenzie, var almindeligt for plantageejere at eje mere end 20 slaver. Alligevel påvirkede slaveriet alle facetter af Kanawha County. MacKenzie understreger endvidere, at slaveriet i høj grad blev brugt på samme måde i det

³⁵ Link (2003), s. 39

³⁶ Ibid, s. 45-47

nordvestlige Kanawha County som i resten af Virginia, ved f.eks. at udleje slaver til at arbejde i saltminerne, som ifølge MacKenzie var den industri, der bragte slaveriet til Kanawha County.³⁷

Til trods for, at slaveriet havde stor indflydelse i "counties" såsom Kanawha County, mødte slaveriet alligevel stor modstand i den nordvestlige del af Virginia. Dette var dog ikke ud fra et empatisk ønske om at sætte slaverne fri. Ifølge Link lå hensigten i langt højere grad i den nordvestlige befolknings egne økonomiske interesser. Slaveejere havde nydt godt af de særlige skattefordele, der lå i at eje slaver, da disse var den eneste form for ejendom som det var vedtaget i Virginias statsforfatning specifikt ikke blev beskattet på baggrund af deres værdi. Så længe slaverne var under tolv år, blev slaveejereren ikke beskattet, og efter slaverne var fyldt tolv år, kunne slaveejerne maksimalt beskattes op til 300 dollars pr. slave.³⁸ Dette fandt borgerne i den nordvestlige del af Virginia urimeligt, og udtrykte hvordan denne lovgivning medførte ulighed blandt delstatens hvide befolkning. Samtidig forelå der et ønske om, at sorte, frie som slaver, ikke burde opholde sig i Virginia og tage arbejdet fra den hvide befolkning,³⁹ hvilket kun understøtter, at slavespørgsmålet for den nordvestlige del af Virginia udelukkende drejede sig om egne økonomiske og politiske interesser.

Slaveriets betydning for den interne splittelse og polarisering i Virginia ligger i særdeleshed i den økonomiske og politiske uligevægt, der eksisterede mellem slaveejere og ikke-slaveejere. Slaveejernes økonomiske fordel betød, at de kunne betale sig til politisk indflydelse, som det bl.a. var tilfældet i Kanawha County, hvor de rigeste roterede imellem de forskellige regionale politiske poster.⁴⁰ For Henry Ruffner, leder af Washington College, var dette imidlertid langt fra et regionalt problem for enkelte "counties", men noget, der påvirkede hele Virginia.

Ruffner italesatte i 1847 i "The Ruffner Pamphlet", hvordan slaverne, selvom disse selv stod udenfor reel politisk indflydelse, bidrog til at styrke deres ejeres politiske indflydelse. Dette gjorde sig gældende for både den vestlige og den østlige del af Virginia. Ruffner mente, at den interne politik i delstaten, primært blev ført ud fra befolkningen i den østlige dels interesser, til trods for at den hvide befolkning var mindre i den østlige del af Virginia end i den vestlige del. Ifølge Ruffner, stred dette med "det republikanske princip",⁴¹ der går på, at flertallet skulle bestemme. Dette understøtter den

³⁷ S.A. MacKenzie (2010). *The Slaveholders' War: The Secession Crisis in Kanawha County, Western Virginia, 1860-1861. West Virginia History, Vol. 4, No. 1.* (West Virginia University Press), s. 33-35

³⁸ Article IV. Taxation and Finance. *New Constitution of the Commonwealth of Virginia.* (1851)

³⁹ Link (2009), s. 40

⁴⁰ MacKenzie (2010), s. 37

⁴¹ Ej at forveksle med Det Republikanske Parti, der først blev dannet i 1854. Skal forstås meget lig den moderne forståelse af begrebet "demokrati"; demokrati = flertallet bestemmer / H. Ruffner (1847). *Address to the Citizens of West*

utilfredshed som størstedelen af delstatens hvide befolkning, der boede i den vestlige del af Virginia, følte mht. politisk ulighed i delstaten.

Ruffner anses, til trods for at han selv var slaveejer, som en fortaler for udfasningen af slaveriet, hvilket bl.a. fremgår af ”The Ruffner Pamphlet’s” egentlige titel: *Address to the Citizens of West Virginia; Shewing that Slavery is Injurious to the Public Welfare, and that it may be gradually Abolished, without Detriment to the Rights and Interests of Slaveholders*. Dog er det vigtigt at understrege, at Ruffner langt fra var antagonistisk overfor slaveejerne. For ham var det meget vigtigt, at udfasningen ikke måtte komme på bekostning af slaveejerne i den østlige del af Virginia. Befolkningen i den vestlige del ønskede blot at være i stand til at vedtage lovgivning, der imødekom deres interesser, og lade spørgsmålet om slaveriets fortsættelse være op til den østlige del af delstatens egne interesser.⁴²

Selve Ruffners forslag til den delvise opløsning af slaveriet i Virginia, kan i høj grad også ses som en måde at give slaveejerne i det vestlige Virginia – det eneste område hans forslag omfattede – en periode at gøre sig klar til at overgå til andre produktionsmidler end slaveri. Dette skyldtes især, hvordan de, som var slaver ved forslagets vedtagelse, stadig ville forblive slaver, men at deres afkom ville være frie. Frigivelsen af slaverne skulle garantere en immigration af arbejdere fra Nordstaterne til det vestlige Virginia, for at varetage det arbejde slaverne tidligere foretog, med lønnet arbejde, der ville kunne øge områdets velstand. Samtidig skulle de slaver, der blev født efter vedtagelsen, lære at læse og skrive, så de kunne blive velfungerende mennesker og sendes til Liberia, USA's eneste afrikanske koloni beliggende i det vestlige Afrika. På den måde ville Virginias slavebefolkning, ifølge Ruffner, mindskes med 40.000 slaver efter 22 år, samtidig med at delstaten ville kunne holdes fri for frie sorte, som, ifølge ham, bidrog til at afskrække frigørelsen af slaver.⁴³

Ruffner begrundede sit ønske om slaveriets ophævelse med, at slaveriet ikke kun hindrede Virginia, men alle slavestater fra at vækste. Dette understøttede han, ved at eksemplificere, hvordan frie delstater generelt havde et større befolkningstal, bedre produktion både af agrare såvel som ikke-agrare varer, samt større velstand end slavestaterne.⁴⁴ Samtidig mente han, at den østlige del af Virginia ikke havde ydet nok støtte til den vestlige del af delstaten, omstændighederne taget i betragtning. Ifølge Ruffner burde den østlige del af Virginia have bidraget mere til at øge velstanden i den vestlige

Virginia; Shewing that Slavery is Injurious to the Public Welfare, and that it may be gradually Abolished, without Detriment to the Rights and Interests of Slaveholders. (Lexington: R.C. Noel), s. 5-6

⁴² Ibid, s. 9-10

⁴³ Ibid, s. 38-40

⁴⁴ Ibid, s. 12

del af delstaten, noget der ifølge Ruffner ikke var sket i mere end 30 år. Denne mangel på økonomisk støtte til forbedring af infrastrukturen havde, ifølge Ruffner, bidraget til at svække det vestlige Virginia markant, imens det østlige Virginia befandt sig i en økonomisk blomstrende periode mellem 1794 og 1824.⁴⁵

Dermed kan den drivende intention bag ”The Ruffner Pamphlet” opdeles i to, om end stærkt sammenhængende dele. Begge skulle bidrage til at forbedre forholdene for den hvide befolkning i den vestlige del af Virginia både rettighedsmæssigt og økonomisk:

1. At gøre op med slaveejernes øgede politiske indflydelse ved at tælle deres slaver med som yderligere stemmer slaveejerne kunne råde over, og dermed garantere det hvide flertals stemmer, uanset om disse var slaveejere eller ej, som de afgørende.⁴⁶
2. Muligheden for at skræddersy lovgivningen på et lavere end delstatsligt niveau, hvilket i høj grad kan anses som en udvidelse af ideen om delstaternes selvbestemmelse, til også at kunne omfatte lovgivning på et regionalt plan.

Som beskrevet i begyndelsen af dette afsnit, så Virginia en markant forbedring af infrastruktur, produktion og handel i årene frem til 1861. Dette gjorde sig også gældende i nogle af de områder Ruffner appellerede til i det vestlige Virginia, hvilket medførte at opbakningen til hans forslag blev mindsket markant i disse områder. Dog forblev opbakningen stor i de områder, der i dag udgør West Virginia, hvor de indflydelsesrige Republikanske politikere Alfred Caldwell og Francis H. Pierpont, som begge var modstandere af slaveriet, i 1859 italesatte, hvordan slaveriet og dets fortsættelse stadig blev prioriteret højest af alle politiske emner i hele Virginia.⁴⁷

For kort at opsummere, så bidrog slaveriet til at skabe splid imellem slaveejere og ikke-slaveejere i Virginia. Endvidere medførte denne splid en form for ”sectionalism” mellem det østlige og det vestlige Virginia, hvor interesser, demografi og velstand var markant forskellige. Utilfredsheden med især slaveejernes store politiske indflydelse, bidrog i høj grad til et ønske om slaveriets ophævelse iblandt befolkningen i den vestlige del af delstaten, hvilket ikke mødte videre opbakning i den østlige del af Virginia. Vi kan dog antage, at såfremt den økonomiske situation i den vestlige del af delstaten havde været bedre, så ville modstanden imod institutionen muligvis ikke have været lige så udbredt

⁴⁵ Ruffner (1847), s. 6-7

⁴⁶ W.G. Bean (1953). The Ruffner Pamphlet of 1847: An Antislavery Aspect of Virginia Sectionalism. *The Virginia Magazine of History and Biography*, Vol. 61, No. 3. (Virginia Historical Society), s. 263

⁴⁷ Ibid, s. 281-282

som det nu var tilfældet. Dette kan vi basere på, hvordan ændringen i synet på slaveriet i andre delstater i høj grad blev baseret på den velstand, der kunne skabes uden brug af slavearbejde.

Slaveriets indflydelse og den store slavebefolkning i Virginia gav dog også grund til bekymring blandt slaveejerne. Den økonomiske gevinst slaveejerne så, betød at de for alt i verden ikke ønskede slaveriets ophævelse, da det ville påvirke deres indtjeningsevne og i forlængelse heraf deres politiske indflydelse. Samtidig betød den store slavebefolkning, at organiseringen mellem slaverne kunne føre til voldelige oprør, som kunne ophæve slaveriet med magt og endda måske medvirke til et massedrab på den hvide befolkning. I de følgende to afsnit vil jeg gennemgå den frygt slaveejerne havde for at miste deres magt, både gennem voldelige såvel som politiske midler.

Slaveejernes frygt – Del 1: Voldens vej

I første halvdel af det 19. århundrede sås udbruddet af en række slaveoprør både inden- og udenfor USA. Udenfor USA havde Haiti, – tidligere kaldet Saint-Domingue – som hidtil havde været en koloni på franske hænder, udkæmpet en revolution, der udspillede sig i perioden 1791 til 1804. Resultatet af denne revolution blev, at Haiti blev gjort uafhængig af Frankrig, ikke meget ulig, hvordan USA havde løsrevet sig fra Storbritannien i anden halvdel af det 18. århundrede. Forskellen var dog, at Haiti estimeret havde en slavebefolkning, der repræsenterede mere end 90 procent af Haitis samlede befolkning,⁴⁸ og dermed blev øen efter sin uafhængighed regeret af sorte, hvoraf den første præsident var lederen af slaveoprøret, Jean-Jacques Dessalines. Slaveoprøret på Haiti satte en skræk i livet på mange i USA, især i de delstater, der holdt fast i slaveriet. Senator og fremtidig amerikansk præsident fra Virginia, ”Whig”⁴⁹-politikeren John Tyler, udtrykte i 1835, hvordan han frygtede at abolitionisterne, en gruppe, der ønskede at ophæve slaveriet, kunne opmuntre til lignende oprør i Sydstaterne.⁵⁰

⁴⁸ T. Piketty (2020). *Capital and Ideology*. (The Belknap Press of Harvard University Press), s. 215-217

⁴⁹ ”The Whig Party” var et politisk parti dannet i 1830’erne og opløst i 1850’erne, som bl.a. var imod territorial ekspansion. Partiet havde, foruden Tyler, tre andre medlemmer, der tjente som USA's præsident: William Henry Harrison (1841-1841), Zachary Taylor (1849-1850) og Millard Fillmore (1850-1853)

⁵⁰ S.D. Bowman (2010). *At the Precipice: Americans North and South during the Secession Crisis*. (The University of North Carolina Press), s. 125

Ifølge Joyce Tang var frygten for slaveopstand i Virginia på sit højeste omkring år 1800 i kølvandet på slaven Gabriel Prossers oprør i Richmond samme år. Ved hjælp af loyale slaver, der havde informeret deres ejere om, at et planlagt oprør var forestående, formåede disse, med hjælp fra Virginias guvernør og senere amerikansk præsident, James Monroe, at stille med nok militær assistance til at slå oprøret ned. Som modsvar til oprøret blev nye foranstaltninger indført, som skulle sikre imod nye slaveoprør, bl.a. ved at forbyde forsamlinger af slaver, især efter mørkets frembrud.⁵¹ Dette kan i høj grad have skyldtes, at Prossers oprør havde været planlagt på forhånd. Til trods for de nye tiltag, blev dette imidlertid ikke enden på slaveoprør i Virginia.

Et væsentligt element ift. slaveoprør udført af slaver var, at planlæggerne af disse både kunne læse og skrive. Dette havde været tilfældet med Gabriel Prosser og ligeledes med hovedaktøren bag det næste indflydelsesrige slaveoprør i Virginia, Nat Turner.⁵² Turner var slave og havde indtil 1831 i en alder af 31 år, tilhørt syv forskellige voksne slaveejere.⁵³ Turner fungerede som en form for prædikant iblandt slaverne, hvor han bl.a. tydede varsler på himlen, der skulle spille en betydelig rolle i planlægningen af hans oprør. Ifølge Turners egen udlægning, kom ideen til et oprør i form af tegn han havde tydet, som potentielt kunne strække sig tilbage til 1823.⁵⁴ Selve oprøret fandt sted fra den 21. til den 23. august 1831, hvor Turner, sammen med et følge på, ifølge Turners egen udlægning, 50-60 slaver, overfaldt og dræbte sammenlagt 55 hvide i Southampton County i det sydlige Virginia. De omkomne talte både mænd, kvinder og børn.⁵⁵

Ligesom efter Prossers oprør, blev der vedtaget nye tiltag, som skulle forhindre nye slaveoprør efter Nat Turners slaveoprør. Denne gang blev det besluttet, at der ikke måtte være ikke-hvide prædikanter i delstaten – umiddelbart en klar hentydning til Turners rolle som prædikant for slaverne – da slaver i denne funktion kunne opmuntre andre slaver til oprør. Ligeledes blev det gjort forbudt for ikke-hvide at være i stand til at kunne læse eller skrive. Hvis en slave tillærte sig disse egenskaber, ville vedkommende blive straffet med dødsstraf, hvilket ligeså gjorde sig gældende for den person, som havde lært den pågældende slave disse egenskaber.⁵⁶

⁵¹ Tang (1997), s. 601+605

⁵² Ibid, s. 608

⁵³ D.F. Allmendinger, Jr. (2014). *Nat Turner and the Rising in Southampton County*. (Baltimore: John Hopkins University Press), s. 14

⁵⁴ Ibid, s. 21+228

⁵⁵ Ibid, s. 1-3

⁵⁶ Tang (1997), s. 603-604

Ifølge Tang spillede den øgede slavebefolkning en betydelig rolle for både Gabriel Prossers og Nat Turners slaveoprør. Ligeledes gjorde den ændrede form for brug af slaver, der øgede slavernes mobilitet.⁵⁷ Dog er det væsentligt at understrege, at abolitionisterne, som ofte er kendt for at have spillet en væsentlig rolle i slaveoprør enten direkte eller indirekte, ikke havde nogen direkte indflydelse på disse to oprør. Ifølge Tang skulle Monroe have udpeget abolitionister for at have stået bag Gabriel Prossers oprør. Hun forelægger dog ikke nogen konkret evidens for, at dette ikke udelukkende var et udsagn fra Monroes side. Dog understreger Tang, at abolitionisterne spillede en væsentlig rolle i organiseringen af slaveoptøjer i Virginia.⁵⁸ Mht. Nat Turners oprør, mener David F. Allmendinger, Jr. dog, at der ikke havde været tale om inspiration fra abolitionisterne, da denne bevægelse først lige var begyndt at organisere sig i 1831,⁵⁹ hvilket umiddelbart ville kunne understøtte en begrænset eller ikkeeksisterende påvirkning på Gabriel Prossers oprør i 1800, til trods for Monroes påstand.

Selvom Tang markerer 1800 som det tidspunkt, hvor frygten for slaveoprør i Virginia var på sit højeste, tyder behovet for vedtagelsen af flere forskellige tiltag, der skulle forhindre nye slaveoprør noget andet. Sammen med den frygt bl.a. Tyler udviste i 1835, efter Nat Turners oprør, tyder det på, at frygten stadig har været aktuel mange år efter. Dog kan tiltagene ses for at have virket, da der ikke umiddelbart forekommer nogen markante slaveoprør ledt af slaver efter Nat Turners oprør. Alligevel markerede dette ikke afslutningen på optøjer over slaveriet.

Et af de mest betydningsfulde voldelige opgør over slaveriet i Virginia inden Borgerkrigens udbrud, fandt sted den 16. oktober 1859. Stedet var Harpers Ferry, en by i det nordvestlige Virginia tæt ved grænsen til Maryland, der husede et føderalt arsenal, og i disse oktoberdage blev det forsøgt plyndret af abolitionisten John Brown og hans følge, som søgte at skaffe sig våben til et slaveoprør i Syden. John Brown havde i 1856 allerede indgået i væbnet konflikt imod støtter af slaveriet, da han og hans sønner dræbte fem støtter af slaveriet i det, der sidenhen er blevet kendt som Pottawatomie-massakren.⁶⁰ Angrebet på Harpers Ferry slog dog fejl, og efter 36 timer blev Brown og hans følge på

⁵⁷ Tang (1997), s. 606-607

⁵⁸ Ibid, s. 608-609

⁵⁹ Allmendinger, Jr. (2014), s. 3

⁶⁰ Denne var blot én begivenhed i en række drabelige hændelser, som fandt sted under det, der kendes som "Bleeding Kansas"

21 mand – fem sorte og seksten hvide – overmandet af føderale tropper under ledelse af den fremtidige Konføderationsgeneral, Robert E. Lee, der på dette tidspunkt havde rang af oberst.⁶¹

Browns angreb gjorde ikke kun indtryk på Virginia, men på hele USA, da det ikke var første gang at en lignende hændelse havde fundet sted. Året forinden havde godt 120 mand fra delstaten Indiana invaderet nabodelstaten Kentucky, med henblik på at løslade slaver i Kentucky. Det at angrebet på Harpers Ferry ikke stod alene betød, at der var tale om større strømninger end blot enkeltpersoner og enkelttilfælde.⁶²

Angrebet på Harpers Ferry resulterede i, hvad Link beskriver som en ”panik mentalitet” i hele Syden. Angrebet indikerede, at Syden og dermed slaveriet, var i fare for at blive overrumplet, og at Nordstaterne bakkede op om det. John Brown mødte opbakning i Nordstaterne ovenpå angrebet, hvilket især bekymrede mange hvide i Virginia for, at flere, lignende angreb kunne finde sted.⁶³

John Browns angreb på Harpers Ferry blev af den tidligere slave og indflydelsesrige fortaler for slaveriets ophævelse, Frederick Douglass, som bl.a. havde været i kontakt med Brown, beskrevet således i 1881:

”not Carolina, but Virginia, not Fort Sumter, but Harpers Ferry and the arsenal, not col. Anderson, but John Brown, began the war that ended American slavery and made this a free Republic”.⁶⁴

Douglass’ udnævnelse af Brown som manden, der markerede begyndelsen på enden for slaveriet, gøres kun stærkere af sympatisører i Nordstaterne, som udråbte ham til martyr umiddelbart efter angrebet. Denne ophøjelse af Brown som et ikon på abolitionist-bevægelsen strider dog meget imod den måde abolitionisterne havde arbejdet på før Browns angreb på Harpers Ferry. Abolitionisterne forsøgte i langt højere grad at sikre deres sag uden vold, hvilket bliver beskrevet som at have været det stik modsatte af, hvad Brown gjorde, ifølge Zoe Trodd.⁶⁵ Alligevel blev abolitionisterne inden Browns angreb på Harpers Ferry beskrevet som voldelige. Ruffner, der selv ønskede en lovmæssig ophævelse af slaveriet, omtalte dem som en gruppe, som udførte fanatisk vold, og dermed satte en

⁶¹ Z. Trodd (2010). Violent Abolitionism: John Brown and the Raid on Harpers Ferry. *Conflicts in American History: A Documentary Encyclopedia, Vol. III – The Civil War Era: 1861-1865* [red. E.J. Blum; B.L. Johnson]. (Facts on File), s. 186

⁶² Harrold (2019), s. 19-20

⁶³ Link (2003), s. 163

⁶⁴ Trodd (2010), s. 190

⁶⁵ Ibid, s. 186

politisk kæp i hjulet for hans ønske om gradvis udfasning af slaveriet iblandt den lovgivende forsamling i Virginia.⁶⁶

Hvorfor abolitionisterne ønskede at se slaveriet ophævet skyldtes i høj grad den selvmodsigelse, der forelå i Unionen som en nation, der byggede på frihed, men alligevel tillod slaveri. Synet på dette var dog i højere grad udbredt i Nordstaterne, om end enkelte modstandere af slaveriet forekom også i Sydstaterne.⁶⁷ Årsagerne for deres modstand var dog, i nogle tilfælde, markant anderledes end ud fra et principperspektiv om frihed for alle, som jeg gennemgik i det forrige afsnit.

Foruden synet på abolitionister som voldelige, forsøgte abolitionist-bevægelsen ifølge hvide borgere i Sydstaterne også på at overtræde ”The Fugitive Slave Act”, der udgjorde en del af ”the Compromise of 1850”, som jeg vil gennemgå i det følgende afsnit, ved at sende løsslupne slaver til Canada igennem det, der blev kendt som ”The Underground Railroad”. Dennes eksistens og indflydelse befinder sig, ifølge Link, et sted imellem fiktion og virkelighed, men uanset validiteten af en egentlig organisation, er der indikationer på, at løsslupne slaver fik hjælp udefra til at flygte, og ideen om en ”Underground Railroad” bidrog endvidere til at forstærke Sydstaternes overbevisning om, at Nordstaterne forbrød sig imod loven.⁶⁸

I dag kan vi i høj grad godt anse John Brown og de slaveoprør, der kom før og efter, for at have været nødvendige for at ophæve slaveriet, da det indtil 1859 var blevet tydeliggjort, at slaveriet ikke ville blive udfaset af sig selv. USA's territoriale ekspansion og slaveriets samme i årtierne op til 1859 indikerer, at slaveriets naturlige udfasning i høj grad var en myte. Samtidig gav angrebet på Harpers Ferry slavestaterne et bevis for, at Nordstaterne ønskede at slaverne skulle gøre oprør, og dræbe deres hvide ejere.⁶⁹ Dermed kan John Brown og hændelsen ved Harpers Ferry i 1859, blive anset som et symbol for begge sider, der dog begge talte for den samme sag; slaveriets ophør gennem voldelige midler.

Forsøgene på at ophæve slaveriet med voldelige midler kan ses som fejlslåede, om end ikke uden betydning. Abolitionist-bevægelsen øgede sin indflydelse, hvilket ses i den rolle især Frederick Douglass, der var stor fortaler for, at sorte skulle kæmpe for at opnå frihed, kom til at spille under og efter Borgerkrigen. Her mødtes han bl.a. med præsident Abraham Lincoln i Det Hvide Hus, for at

⁶⁶ Ruffner (1847), s. 8

⁶⁷ C.M. Curtis (2010). The Rise of Abolitionism and the Conflict over Slavery. *Conflicts in American History: A Documentary Encyclopedia, Vol. III – The Civil War Era: 1861-1865* [red. E.J. Blum; B.L. Johnson]. (Facts on File), s. 4-5

⁶⁸ Link (2003), s. 97

⁶⁹ Curtis (2010), s. 5-6+8

råde præsidenten til, hvordan flest mulige slaver kunne få garanteret deres frihed, i tilfælde af at Lincoln tabte præsidentvalget i 1864.⁷⁰

Det skulle i sidste ende være igennem lovgivningen, at slaveriet blev ophævet. Hvordan dette ville være hændt, hvis ikke det havde været for Sydstaternes løsrivelse, samt hvordan slavestaterne arbejdede imod lovgivning, der ville resultere i slaveriets ophævelse, vil jeg gennemgå i det følgende afsnit.

Slaveejernes frygt – Del 2: Lovgivningens vej

Siden etableringen af USA som en selvstændig nation i slutningen af det 18. århundrede, havde spørgsmålet om bevarelsen af slaveriet skabt splittelse delstaterne imellem. Ved udarbejdelsen af Unionens fælles forfatning i slutningen 1780'erne, var det blevet besluttet at bevare slaveriet i Unionen, til trods for modstand iblandt de delstater, der havde gjort slaveriet ulovligt.⁷¹

Med udvidelsen af nationen efter bl.a. købet af Louisiana-territoriet fra Frankrig i 1803, forelå der dog nye udfordringer mht. slaveriet. Ved indgangen til det 19. århundrede var slaveriet blevet ophævet i seks delstater, samt de to territorier "Northwest Territory" og "Indiana Territory",⁷² der lå nord for "the Mason-Dixon Line". Denne havde oprindeligt fungeret som en markering af territorierne mellem staterne Maryland og Pennsylvania, samt det territorie, som skulle blive til delstaten Delaware, mere end 100 år inden USA blev en selvstændig nation, men fra omkring 1820 blev denne i langt højere grad manifesteret som grænsen mellem de frie delstater i nord og slavestaterne i syd.⁷³

I begyndelsen af 1820 indgik 22 delstater i Unionen, hvoraf halvdelen forbød slaveriet imens den anden halvdel tillod det. I Repræsentanternes Hus var repræsentanter fra delstater, hvor slaveriet var afskaffet, i klart overtal. Samtidig var repræsentationen lige i Senatet, det øverste af Kongressens kamre, der husede to senatorer fra hver delstat. Dette skyldtes, dengang som i dag, at en delstats antal medlemmer af Repræsentanternes Hus afhænger af den pågældende delstats befolkningstal; jo større

⁷⁰ S. Fling (2019). *Frederick Douglass and Abraham Lincoln*. <https://www.whitehousehistory.org/frederick-douglass-and-abraham-lincoln> (tilgået 16/04/2024)

⁷¹ Loewen; Sebesta [red.] (2010), s. 22

⁷² Kun delstaten New Jersey opretholdt slaveriet i Nordstaterne i år 1800

⁷³ https://web.archive.org/web/20180717185851/http://www1.udel.edu/johnmack/mason_dixon/ (tilgået 20/03/2024)

befolkning, jo flere repræsentanter. Derimod har hver delstat to senatorer repræsenteret i Senatet uanset delstatens befolkningsstørrelse.

For at opretholde lige repræsentation i Senatet, blev et kompromis indgået i 1820 mht. indlemmelsen af nye delstater i Unionen, kendt som ”the Missouri Compromise”. Dette gik på, at for hver ny delstat, afhængig af om denne forbød slaveri eller ej, skulle en anden delstat også indlemmes, hvor loven var modsat. På denne måde skulle lige repræsentation af både modstandere og fortalere for slaveriet opretholdes. Endvidere blev det aftalt, at slaveriet ikke måtte udvides til nye delstater, der ville blive etableret og indgå i Unionen fremover, som lå nord for den 36°30'-nordlige breddegrad – ”the Mason-Dixon Line” – med delstaten Missouri, der havde været omdrejningspunktet for kompromisset, som eneste undtagelse.⁷⁴ Dette skulle dog hurtigt vise sig ikke at være langtidsholdbart.

Ved senatsvalget i 1858 blev Abraham Lincoln udnævnt til Det Republikanske Partis kandidat for delstaten Illinois. Hans modstander, den siddende Demokratiske senator Stephen A. Douglas, der var Lincolns jurist-kollega og rival, havde været med til at skabe ”the Compromise of 1850”, der var en noget-for-noget aftale mellem de frie delstater og slavestaterne. Slavestaterne accepterede den nye delstat, Californien, og dennes statsforfatning, som forbød slaveri i staten,⁷⁵ imod vedtagelsen af en lov, – ”The Fugitive Slave Act” – der skulle garantere, at flygtende slaver kunne forfølges og indfanges af myndighederne i alle stater, også selvom de opholdt sig i frie delstater, hvorfra slaverne skulle sendes tilbage til deres ejere. Samtidig gav det myndighederne i slavestater ret til at forfølge slaver i de frie delstaters territorium.⁷⁶

Douglas blev udskældt for at have brudt med ”The Missouri Compromise” ovenpå vedtagelsen af ”the Kansas-Nebraska Act” fra 1854, der lod det være op til nye delstater ved afstemning at bestemme, hvorvidt de ville være frie- eller slavestater. Ifølge Douglas, havde ”the Kansas-Nebraska Act” imidlertid ikke forbrudt sig imod ”The Missouri Compromise”, som ifølge ham var blevet ophævet med vedtagelsen af ”the Compromise of 1850”.⁷⁷

”The Kansas-Nebraska Act” resulterede i en massetilstrømning af mennesker, både for og imod slaveriet, der flyttede til Kansas og Nebraska inden disse blev indlemmet som delstater, udelukkende

⁷⁴ Brix (2014), s. 7

⁷⁵ Californiens territorium lå på begge sider af den 36°30'-nordlige breddegrad, hvilket betød, at delstatens tilslutning til Unionen som en fri delstat ville spolere stabiliteten imellem frie- og slavestater i Senatet

⁷⁶ Brix (2014), s. 10

⁷⁷ Ibid, s. 11-12

for at stemme for deres egen sag.⁷⁸ Dette resulterede i voldsomme, drabelige konflikter mellem repræsentanter fra begge sider i det, der kendes som "Bleeding Kansas";⁷⁹ hvad, der kan anses som startskuddet på Borgerkrigen.

Udover de voldelige konflikter i Kansas, blev der også ydet vold iblandt politikere. Den mest berømte af disse hændelser fandt sted den 28. maj 1856, hvor Preston Brooks, et Demokratisk medlem af Repræsentanternes Hus fra South Carolina, havde bevæget sig over i Senatet med det mål at banke den Republikanske senator fra Massachusetts, Charles Sumner. Sumner, der var en indædt modstander af slaveriet, havde få dage tidligere holdt en tale, - "Crime Against Kansas" – hvori han havde udskældt Douglas og den Demokratiske senator fra South Carolina, Andrew Butler, for at være medskyldige i at gøre det muligt for Kansas overhovedet at blive gjort til en slavestat. Dette blev gjort med markante tilsvininger af de to personer, hvoraf kun Douglas var til stede. For at forsvare sin senators ære, valgte Brooks derfor at gøre gengæld, ved at banke Sumner til blods inde i Senatsbygningen med sin stok.⁸⁰ Denne hændelse var langt fra den eneste voldelige handling, men beskrives af Freeman som den mest skelsættende, netop fordi der var tale om et overlagt angreb og ikke en impulsiv handling.⁸¹

Senatsvalget i 1858 lå dermed i skyggen af en række politiske tiltag, som havde resulteret i, at politisk vold ikke kun blev udført iblandt den almene splittede befolkning, men også var krøbet ind i selve Kongressen.

Et af de mest betydningsfulde elementer, der er værd at tage med fra senatsvalget i 1858, er den tale Lincoln holdt under "the Republican State Convention" i Illinois den 16. juni i byen Springfield, der bedst er kendt som "*House Divided Speech*". Denne titel hentyder til et bibelcitat Lincoln benyttede i sin tale, – "A house divided against itself cannot stand" – til at danne et billede over, hvordan USA, som sagerne stod, ikke ville kunne vare ved som det var "half slave and half free", uden at ende i konflikt.⁸²

Ifølge Jan Brix anses talen ofte som en forudsigelse for Borgerkrigen, eller en opløsning af Unionen, til trods for, at Lincoln ikke forudså dette som en mulighed. I virkeligheden fokuserede

⁷⁸ Brix (2014), s. 11-13

⁷⁹ <https://www.nps.gov/articles/bleeding-kansas.htm> (tilgået 18/04/2024)

⁸⁰ https://www.senate.gov/artandhistory/history/minute/The_Canining_of_Senator_Charles_Sumner.htm (tilgået 18/04/2024)

⁸¹ Freeman (2018), s. 217-218

⁸² *House Divided Speech*. (1858)

Lincoln i denne tale på ikke at få Republikanerne til at stille sig bag Douglas, som ellers var det populære valg, da Douglas, ifølge Lincoln, havde til hensigt at udvide slaveriet til at omfatte hele nationen.⁸³ Baseret på Douglas' udtalelser og handlinger ift. "the Kansas-Nebraska Act", forekommer det, at der har været en reel risiko for, at dette kunne ske. Dermed forekommer Lincolns udsagn ikke kun som ren politisk snak, der kunne fremme ham selv.

Gennemgående var Lincoln meget kritisk overfor Douglas i sin tale, hvor han bl.a. beskrev Douglas' ageren mht. specifikt "the Dred Scott Decision" fra 1857. Denne var en Højesteretsafgørelse, der konkluderede, at slaver ikke var borgere i USA, og derfor ikke kunne gøre krav på de samme juridiske rettigheder, såsom muligheden for at lægge sag an imod andre, som det var tilfældet for den hvide befolkning.⁸⁴ Douglas' reaktion på denne beslutning, blev af Lincoln beskrevet som "care not policy",⁸⁵ hvilket var med til at understøtte, hvor lidt Douglas havde gjort mht. at standse slaveriets spredning.

Med udgangspunkt i *House Divided Speech*, forekommer Lincoln klar i sin holdning mht. slaveriet. Hans toneangivende kritik af "the Kansas-Nebraska Act", "the Dred Scott Decision" og de lovgivende instanser, der valgte at opretholde disse, heriblandt den siddende præsident, Demokraten James Buchanan, og Lincolns konkurrent i senatsvalget, senator Douglas, indikerer en klar utilfredshed med disse. For Lincoln var det nødvendigt aktivt at kæmpe imod den udvidelse han så slaveriet kunne få, for ikke at risikere, at det ville ende med lovliggørelsen af slaveriet i samtlige delstater. Hen imod slutningen af talen, fremgår talens funktion som en motivationstale til det Republikanske Parti, som partiet, der kunne modstå denne udvikling klar, ved at Lincoln mindede sine partifæller om, at Republikanerne ved valget i 1856 havde stået stærkt, hvilket de ikke måtte bortkaste nu.⁸⁶ Ved valget i 1856 havde slaveriet haft en væsentlig betydning, og Republikanernes kandidat, John C. Fremont, endte også ud med et godt valg, selvom han endte med at tabe til Demokraten James Buchanan, der ikke havde noget problem med at se slaveriet ekspandere.⁸⁷

House Divided Speech blev publiceret i en lang række medier, hvilket medvirkede til at sprede det syn Lincoln og Republikanerne havde på slaveriet ud til den brede amerikanske befolkning.⁸⁸

⁸³ Brix (2014), s. 19

⁸⁴ <https://www.archives.gov/milestone-documents/dred-scott-v-sandford> (tilgået 15/04/2024)

⁸⁵ *House Divided Speech*. (1858)

⁸⁶ Ibid

⁸⁷ M. Green (2019). The Election of 1860. *The Cambridge History of the American Civil War, Vol. II: Affairs of the State* [red. A. Sheehan-Dean]. (Cambridge University Press), s. 30

⁸⁸ Brix (2014), s. 23

Lincoln vandt ikke senatorposten i 1858, men blev i stedet valgt til det højere embede som præsident i 1860. Omstændighederne omkring dette valg indikerer dog en markant modvilje blandt Sydstaterne ift. at se Lincoln og Republikanerne som indehavere af landets højeste post. Lincoln fik ingen stemmer i delstaterne i ”the Lower South”, og fik kun omkring seks procent af stemmerne i de Sydstater, der grænsede op til Nordstaterne – ”the Upper South”. Koncentrationen af de stemmer Lincoln fik i Sydstaterne var højest i Virginia, mere specifikt i den nordvestlige del af delstaten, der tildelte ham 1.887 personlige stemmer, svarende til lidt over én procent af Virginias samlede stemmer.⁸⁹ Alligevel endte han med at vinde 180 valgmandsstemmer, primært fra Nordstaterne; 108 flere valgmandsstemmer end den siddende vicepræsident og storfavorit i staterne i ”the Lower South”, Demokraten John C. Breckinridge, der blev valgets nummer to.⁹⁰

Ved Lincolns indsættelsestale som præsident den 4. marts 1861, italesatte han indledningsvis den frygt Sydstaterne havde for, hvad hans indtræden i præsidentembedet ville have af betydning for dem. Han erkendte, at der forelå en vis ængstelse blandt Sydstaterne ved en Republikansk regeringsindsættelse mht. frygten for deres ejendom, fred og personlige sikkerhed. Lincoln understregede dog, at han allerede under valgkampen havde gjort det klart, at forfatningen ikke gav ham nogen forudsætninger for at ophæve slaveriet, og at han ikke havde til hensigt at overskride loven.⁹¹

Denne udtalelse giver imidlertid et meget tvetydigt billede af Lincoln, hvoraf hans udtalelser inden sin indtrædelse kan have bidraget til at påvirke slaveejernes frygt for og modarbejdelse af ham som præsident. Med udgangspunkt i hans senere lovændringer – den første, ”the Emancipation Proclamation” (1863), som frigjorde alle slaver bosiddende i de oprørske Konføderationsstater, hvilket medførte at slaveejere i CSA ikke kunne kræve løsslupne slaver udleveret, da de ikke længere blev anset som slaveejernes ejendom af den føderale regering,⁹² og den anden, ”the Thirteenth Amendment” (1865), der fuldstændig ophævede slaveriet som institution i samtlige delstater, både dem, som stadig var i oprør og dem, der var forblevet loyale overfor Unionen,⁹³ hvilket på dette tidspunkt kun talte de fem delstater Delaware, Kentucky, Maryland, Missouri og West Virginia⁹⁴ –

⁸⁹ W.W. Freehling (2007). *The Road to Disunion Vol. II: Secessionists Triumphant 1854-1861*. (Oxford University Press), s. 340

⁹⁰ Green (2019), s. 34+40

⁹¹ *Abraham Lincoln's First Inaugural Address*. (1861)

⁹² <https://www.archives.gov/exhibits/featured-documents/emancipation-proclamation> (tilgået 02/04/2024)

⁹³ <https://www.archives.gov/milestone-documents/13th-amendment> (tilgået 02/04/2024)

⁹⁴ Siden West Virginia var blevet indlemmet i Unionen imens delstaten stadig tillod slaveri, blev denne ikke berørt af ”the Emancipation Proclamation”, da den nye delstat ikke blev anset for at være i oprør / <https://web.archive.org/web/20070307001222/http://www.wvculture.org/history/statehoo.html> (tilgået 15/04/2024)

kan vi tilskrive, at slaveejernes frygt for, at Lincoln ville fratage dem deres slaver holdt stik. Begge disse lovændringer blev dog vedtaget i skyggen af Borgerkrigen, der blev påbegyndt pga. Sydstaternes løsrivelse, så hvorvidt disse ville være blevet vedtaget uden Sydstaternes løsrivelse kan diskuteres.

Dog tyder Lincolns udtalelser om slaveriet inden hans indsættelse som præsident på, at han ville ophæve institutionen, hvis han fik muligheden for det. Det understøttes især i et brev fra 1855 som Lincoln skrev til sin ven, slaveejers Joshua F. Speed, om sit syn på slaveriet:

”You know I dislike slavery [...]. I confess I hate to see the poor creatures hunted down and caught and carried back to their stripes and unrequited toil; but I bite my lips and keep quiet. [...] You ought rather to appreciate how much the great body of the Northern people do crucify their feelings in order to maintain their loyalty to the Constitution of the Union. I do oppose the extension of slavery, because my judgment and feeling so prompt me, and I am under no obligations to the contrary [...]. The slave-breeders and slave-traders are a small, odious, and detested class among you; and yet in politics they dictate the course of all of you, and are as completely your masters as you are the masters of your own negroes. [...] As a nation, we began by declaring that all men are created equal. We now practically read it, all men are created equal except negroes. When the Know-nothings⁹⁵ get control, it will read, all men are created equal except negroes, and foreigners and Catholics. When it comes to this, I shall prefer emigrating to some country where they make no pretence of loving liberty – to Russia, for instance, where despotism can be taken pure, and without the base alloy of hypocrisy”.⁹⁶

Ud fra dette brev forekommer Lincoln kritisk ift. den måde nationen garanterede lige frihed for alle undtagen slaver; hvordan USA var en opdelt nation, hvilket var et narrativ, der ville gå igen i *House Divided Speech* tre år senere.

Lincolns garanti overfor de slaveejende Sydstater, forekommer i høj grad som en strategisk manøvre, der skulle forsøge at få de delstater, som havde løsrevet sig, til at vende tilbage til Unionen og forhindre flere slavestater i at løsrive sig. Hans understregning om, at forfatningen ikke gav ham juridiske beføjelser som præsident til at frarøve dem deres ejendom, kan anses som en måde at holde

⁹⁵ ”Know-nothings” var en politisk gruppering, der mødtes i hemmelighed, og ved spørgsmålet om medlemmernes kendskab til disse møder, svarede disse altid, at de intet vidste / Freeman (2018), s. 203

⁹⁶ E.J. Blum; B.L. Johnson (2010). Document 1: An Early Look at Slavery. *Conflicts in American History: A Documentary Encyclopedia, Vol. III – The Civil War Era: 1861-1865* [red. E.J. Blum; B.L. Johnson]. (Facts on File), s. 291

Unionen samlet under en lov Lincoln selv var modstander af, men alligevel ikke ønskede at bryde. Selvom dette ikke stred med Lincolns øvrige almenkendte retorik, stod hans syn på slaveriet som en skamfuld institution han hellere så afskaffet end videre ekspanderet klar,⁹⁷ hvilket dermed kan anses for at have givet slaveejere et legitimt grundlag til, at frygte for deres slaveejendom under Lincoln som præsident.

Valget af Lincoln blev katalysatoren for en reel splittelse af USA imellem de frie Nordstater og slavestaterne i Syd. Imellem den 20. december 1860 og den 1. februar 1861 løsrev syv delstater i ”the Lower South” sig fra Unionen.⁹⁸ Efter Borgerkrigens udbrud skulle fire yderligere slavestater følge trop, hvoraf Virginia var den første af disse.⁹⁹ I analysen anden del vil jeg tage et dybdegående kig på begivenheder og udtalelser der fandt sted under ”Virginia State Convention”, hvor beslutningen om løsrivelse blev truffet; hvorfor Virginia ikke løsrev sig før Borgerkrigens udbrud, samt hvilke årsager, der lå til grund for, at den lovgivende forsamling i delstaten i sidste ende besluttede at løsrive Virginia fra Unionen.

Analyse – Del 2

”Virginia State Convention”

Den 13. februar 1861 samledes repræsentanter fra hele Virginia til et konvent i Richmond – ”Virginia State Convention”. Dette kom i kølvandet på, at de syv nyligt løsrevne delstater i ”the Lower South”, var gået sammen og havde dannet CSA ved en midlertidig forfatning, der var blevet underskrevet af repræsentanter fra seks af de syv oprørsdelstater den 8. februar 1861.¹⁰⁰ Hvorvidt dannelsen af denne nye nation, som var påbegyndt den 4. februar 1861, var direkte udslagsgivende for ønsket om, at diskutere Virginias potentielle løsrivelse fra Unionen, med henblik på, at delstaten i stedet skulle tilslutte sig Konføderationen, kan diskuteres. Hvad der imidlertid ikke kan diskuteres er, hvordan de

⁹⁷ Brix (2014), s. 32

⁹⁸ Disse var i rækkefølge: South Carolina (20. december 1860), Mississippi (9. januar 1861), Florida (10. januar 1861), Alabama (11. januar 1861), Georgia (19. januar 1861), Louisiana (26. januar 1861) og Texas (1. februar 1861)

⁹⁹ De andre var i rækkefølge: Arkansas (6. maj 1861), North Carolina (20. maj 1861) og Tennessee (8. juni 1861)

¹⁰⁰ Texas var den eneste af de oprindelige syv løsrevne delstater, der ikke fremgår af Konføderationens midlertidige forfatning / *Constitution of the Provisional Government of the Confederate States of America*. (1861)

syv første delstaters løsrivelse fra Unionen, hang umiskendeligt sammen med planlægningen af ”Virginia State Convention”. Dette understøttes af den lovtekst, der gjorde det muligt for Virginia at stable konventet på benene, hvori spørgsmålet om delstatens ophævelse af sine bånd til Unionen fremgår.¹⁰¹

Vedtagelsen af denne lovtekst i begge kamre af Virginias ”General Assembly”,¹⁰² henholdsvis den 12. og den 14. januar 1861, kom efter at Virginias guvernør, Demokraten John Letcher, havde udtrykt bekymring over, at et konvent ville træffe en beslutning, som gik imod Virginias konstitutionelle interesser ovenpå præsidentvalget. Til trods for Letchers appel til begge kamre i Virginias ”General Assembly” om ikke at vedtage muliggørelsen af et sådant konvent, vedtog begge kamre alligevel loven, der blev en forudsætning for ”Virginia State Convention”.¹⁰³ Letcher havde givet udtryk for sin bekymring ved, allerede den 15. november 1860, at indkalde til et specielt møde i Virginias ”General Assembly”, der skulle finde sted den 7. januar 1861. Selvom hans ønske kom før den første delstat, South Carolina, havde løsrevet sig, forelå der allerede en velkendt holdning iblandt ”Southern nationalists” til, at Sydstaterne ville være i stand til at danne en nation, som i højere grad passede til den intention, der havde været ved dannelsen af Unionen i 1780’erne, end hvad Unionen havde udviklet sig til at være. Dette udsagn kom i december 1860 fra det Demokratiske kongresmedlem Milledge L. Bonham fra South Carolina, der dog anså denne gruppe som forrædere, ikke kun overfor Unionen, men overfor Syden.¹⁰⁴ Alligevel må det, at et kongresmedlem tog dette op i Repræsentanternes Hus et år inden hans egen delstat løsrev sig fra Unionen, have indikeret en vis form for generel opbakning til denne ”Southern nationalism” i Syden, som vi dermed må antage at flere, i al fald i Syden, har været bekendt med. Dermed kan det tænkes, at Letchers kendskab til denne gruppe ovenpå Lincolns valgsejr, kunne have medført en bekymring hos ham, for at flere ville tilslutte sig denne ”Southern nationalism”, hvilket vi i bagklogskabens lys kan anskue som en korrekt antagelse pga. etableringen af CSA som en alternativ, samlende nation for Sydstaterne til USA.

Allerede inden de delegerede mødtes i Richmond til ”Virginia State Convention” den 13. februar 1861, blev det besluttet, at en beslutning om løsrivelse kun officielt kunne vedtages ved en folkeafstemning. Dette blev vedtaget ved en folkeafstemning i Virginia den 4. februar 1861, hvor to tredjedele stemte for dette forslag. Opbakningen var klart størst i den nordvestlige del af delstaten,

¹⁰¹ Reese [red.] (1965). *Vol. 1*, s. 779

¹⁰² En delstats ”General Assembly” består af to kamre ligesom USA's Kongres, der går under navnene ”de Delegeredes Hus” – svarende til Repræsentanternes Hus i Kongressen – og ”Senatet”

¹⁰³ Reese [red.] (1965). *Vol. 1*, s. vii-ix

¹⁰⁴ Bowman (2010), s. 15

hvor stemmefordelingen ift. forslaget var fem til en. Øst for Blue Ridge Mountains, hvor størstedelen af delstatens slaveejere boede, var opbakningen og modstanden til forslaget i højere grad ligeligt fordelt. Ifølge Freehling og Simpson, var dette en forsikring for, at slaveejerne ikke kunne få besluttet Virginias løsrivelse uden, at et flertal af delstatens vælgere stemte for det først. Vedtagelsen af dette blev dermed garanteret af vælgerne i den nordvestlige del af Virginia, som ikke delte slaveejernes interesser.¹⁰⁵

Repræsentanterne ved konventet i Richmond kan inddeles i tre overordnede kategorier. Disse defineres af Link som:

1. "Secessionists", som ønskede at se Virginia øjeblikkeligt løsrevet fra Unionen. Disse var primært slaveejere, og var i høj grad bosat i den østlige del af delstaten.
2. "Unconditional Unionists", som ønskede at Virginia skulle forblive i Unionen. En stor del af denne gruppe kom fra den nordvestlige del af delstaten.
3. "Moderate Unionists", som ønskede at se slaveriets fortsættelse i Virginia, men som ikke ønskede at delstaten skulle løsrive sig uden man havde forsøgt at udarbejde en løsning med Unionen.

Ved begyndelsen af "Virginia State Convention" udgjorde de to sidste kategorier et klart overtal; ud af i alt 152 delegerede var kun 50 for løsrivelse i begyndelsen af konventet.¹⁰⁶ Til trods for dette udgjorde slaveejerne stadig 75 procent af konventets samlede delegerede. Hvis disse frygtede, at den føderale regering ville ophæve slaveriet, hvorfor var opbakningen til løsrivelse så så lav? Ifølge Shearer D. Bowman, ønskede mange slaveejere ikke at give slip på den Union som Virginias tidligere generation af statsmænd og "Founding Fathers"¹⁰⁷ – George Washington, Thomas Jefferson, James Madison, etc. – havde kæmpet for at skabe.¹⁰⁸ Modviljen til løsrivelse skulle også være dominerende iblandt de delegerede under konventet inden Borgerkrigen udbrød, men ændrede sig sammen med omstændighederne i delstaterne, der omringede Virginia fra midten af april 1861. Det vil jeg vende tilbage til i afsnittet 'Borgerkrigens udbrud og Virginias løsrivelse'.

En af de relativt få delegerede, der repræsenterede "Secessionist"-siden gennem hele konventet, var Virginias tidligere guvernør, Demokraten Henry A. Wise. Allerede inden konventets delegerede

¹⁰⁵ Freehling; Simpson [red.] (2010), s. xi

¹⁰⁶ Link (2003), s. 202-203

¹⁰⁷ Et udtryk brugt om de mænd, der var med til at etablere USA som en selvstændig nation, både under og i tiden umiddelbart efter Revolutionskrigen

¹⁰⁸ Bowman (2010), s. 42

samledes den 13. februar 1861, havde Wise udtrykt massiv utilfredshed med udsigten til en regering ført af Lincoln og Det Republikanske Parti. I en tale Wise holdt i Norfolk i det sydøstlige Virginia den 25. oktober 1860, understregede han, at Lincoln og "the Black Republican Party", såfremt de vandt præsidentposten, ville resultere i "[...] death to the slave States or to the Confederacy of all the States".¹⁰⁹ Hans modsvar til dette var, at Virginia burde organisere "Minutemen", – et udtryk fra Den Amerikanske Revolution for den amerikanske milits, der ikke fungerede som en egentlig hær, men var i stand til at yde militært forsvar når dette var nødvendigt – der skulle kunne yde militær modstand imod føderale indgreb i delstaten.¹¹⁰ Wise skulle slå sin holdning til nødvendigheden af et militært opgør fast i løbet af "Virginia State Convention", men det vil jeg vende tilbage til efterhånden som konventet udfoldede sig.

Det er imidlertid nødvendigt at slå fast, at selvom Wise fremstod som en meget holdningsstærk mand, bl.a. med udtalelsen om nødvendigheden af voldsparathed imod den føderale regering, blev han af sine kritikere i Syden anset som en opportunist. Dette kunne til dels skyldes hans tilbøjelighed og villighed til ikke at arbejde ud fra en partilinje, men i højere grad arbejdede alene. Simpson, der har skrevet biografien *A Good Southerner: The Life of Henry A. Wise of Virginia* (1985), beskriver Wise som en mand, der satte en stor ære i at bevare Sydens bedste traditioner, men samtidig var i stand til at lytte til sine modstandere, og endda drage inspiration fra dem. Mere fascinerende ved Simpsons beskrivelse af Wise er, hvordan han sammenligner Wises ambivalens mht. autoriteter, slaveriet, Virginias skæbne og Unionens værdi, som en passende repræsentation for de fleste borgere i Virginias syn på disse emner.¹¹¹ Ud fra denne beskrivelse, tyder det imidlertid på at Wises interesser primært svarede til den østlige del af Virginias holdninger, da den nordvestlige del af delstaten, som tidligere beskrevet i afsnittet "Virginia under "Antebellum"", langt fra kan beskrives som ambivalent ift. især slaveriets rolle i Virginia.

Selvom der ikke forelå nogen officielle ledere af de forskellige sider under "Virginia State Convention", kan Wise alligevel godt anses som en af de mest markante fortalere for "Secessionist"-siden, pga. sin klare retorik ift. sit syn på nødvendigheden af, at Virginia skulle gøre sig fri af den føderale regering, før konventet overhovedet var blevet planlagt.

¹⁰⁹ Med "Confederacy of all the States" menes der her Unionen / Link (2003), s. 186

¹¹⁰ Ibid

¹¹¹ C.M. Simpson (1985). *A Good Southerner: The Life of Henry A. Wise of Virginia*. (The University of North Carolina Press), s. xi-xiii

En anden delegeret, som ligeledes ønskede at se Virginia løsrevet fra Unionen, var den tidligere præsident John Tyler. Efter sine udtalelser i 1835, som beskrevet i afsnittet 'Slaveejernes frygt – Del 1', sad Tyler på posten som USA's præsident i perioden 1841-1845. Ved sin uformelle indsættelsestale den 9. april 1841, fem dage efter den tidligere præsident, Whig-politikeren William Henry Harrisons død,¹¹² fastslog Tyler overfor Kongressen og det amerikanske folk, at han ikke ønskede at udvide regeringens magtbeføjelser. Ifølge Tyler var det nødvendigt at opretholde den magtbalance, der var blevet etableret af USA's "Founding Fathers", mellem den føderale regering og delstaterne, da et for stærkt, centraliseret system, ifølge ham, ville resultere i "[...] a bloody scepter and an iron crown",¹¹³ forstået som en overgang til en form for tyrannisk, autokratisk magt.

Tylers ønske om, at se Virginia løsrevet fra Unionen, var imidlertid et relativt nyt standpunkt. Ifølge Bowman, havde Tyler i løbet af 1850'erne anset sig selv for at have været en Demokrat, der var loyal overfor Unionen. I et sidste forsøg på at bevare Unionen, fremsatte Tyler et forslag under det fejlslagne "Peace Conference of 1861", som fandt sted i Washington D.C. i begyndelsen af februar 1861; et forsøg, sat på benene af Virginias "General Assembly", for at undgå en Borgerkrig imod de nyligt løsrevne delstater, som imidlertid ikke var til stede ved denne konference. Tylers forslag gik på, at Unionen fortsat skulle garantere slaveriet, både mht. slaveejernes ejendomsret og for at opretholde racekontrol.¹¹⁴ Dette ønske stemmer overens med Tylers egne interesser, da han selv var slave-ejer og ejede mindst 50 slaver, selvom han dog, ifølge Edward P. Crapol, igennem sit liv så slaveriet som en skamplet på USA's "republican virtue". Alligevel løsgav han ikke nogen af sine slaver igennem sin levetid, så hvor meget hans syn på slaveriet som en skamplet reelt har fyldt i hans liv kan diskuteres.¹¹⁵

Efter at "the Peace Conference of 1861" ikke lykkedes med at knytte bånd mellem de løsrevne delstater og Unionen, skiftede Tyler mening mht. at bevare Unionen, og blev en fortaler for Virginias løsrivelse. Ifølge Bowman, anså Tyler Unionens fraskrivelse af hans forslag som et retfærdigt belæg

¹¹² Tyler havde været Harrisons vicepræsident, og blev den første vicepræsident i USA's historie til at blive præsident efter en siddende præsidents dødsfald. Hans indsættelsestale anses ikke for at være en officiel indsættelsestale af *The American Presidency Project*, en online database om de amerikanske præsidenter udarbejdet af University of California, Santa Barbara, om end årsagen til dette er ikke begrundet / <https://www.presidency.ucsb.edu/documents/address-upon-assuming-the-office-president-the-united-states> (tilgået 23/04/2024)

¹¹³ John Tyler's *Address Upon Assuming the Office of President of the United States*. (1841)

¹¹⁴ Bowman (2010), s. 133-134

¹¹⁵ E.P. Crapol (2014). President John Tyler, Henry Clay, and the Whig Party. *A Companion to the Antebellum Presidents: 1837-1861* [red. J.H. Silbey]. (Wiley Blackwell), s. 175

for "secession and disunion".¹¹⁶ Dette understøttes videre af Wise i bogen *Seven Decades of the Union. The Humanities and Materialism, Illustrated by a Memoir of John Tyler, with Reminiscences of Some of his Great Cotemporaries. The Transistion State of this Nation – Its Dangers and their Remedy* (1881), hvori Wise beskriver Tyler under "Virginia State Convention" som:

"[...] no longer hopeful of peace, and the Federal Executive's proclamation against rebellion and insurrection compelled him to give his voice for secession at once".¹¹⁷

Dermed forekommer Tylers holdning mht. den føderale regerings potentielle fratagelse af slaveejer-nes slaver, som den primære årsag til hans ønske om løsrivelse.

Selvom Tylers rolle som "Secessionist" under "Virginia State Convention" ikke anses for at have været lige så betydningsfuld som Wises i tidligere forskning, bidrager Tylers standpunkt ift. Virginias løsrivelse alligevel på en måde som ingen af de andre delegerede ved konventet gjorde. Tyler var den eneste tidligere præsident til at omfavne Konføderationen og blive erklæret som forræder imod Unionen.¹¹⁸ Tyler endte også sine dage som borger i CSA, samt nyvalgt kongresmedlem til CSA's Kongres i januar 1862.¹¹⁹ Dette understøtter Tylers engagement i sin modstand imod Unionen, at han aktivt ønskede at arbejde for Konføderationen. Derudover indikerer det også, på et bredere plan, hvordan loyaliteten, selv hos en tidligere præsident, i nogle tilfælde i højere grad kunne ligge hos de enkelte delstater over Unionen. Ikke at disse to grøfter ikke kunne have overlap, men det medvirker dog alligevel, når det kommer til den enkelte delegeredes beslutning om at stemme ja eller nej til løsrivelse, at deres syn på Virginia hhv. i og udenfor Unionen, må have haft betydning for deres beslutningstagen.

¹¹⁶ Bowman (2010), s. 134

¹¹⁷ H.A. Wise (1881). *Seven Decades of the Union. The Humanities and Materialism, Illustrated by a Memoir of John Tyler, with Reminiscences of Some of his Great Cotemporaries. The Transistion State of this Nation – Its Dangers and their Remedy*. (Richmond: J.W. Randolph & English), s. 277

¹¹⁸ Bowman (2010), s. 134

¹¹⁹ Crapol (2014), s. 192

Konføderationen i konventet

I de indledende dage af konventet deltog repræsentanter fra den nyligt dannede Konføderation. På konventets anden dag – den 14. februar 1861 – blev det besluttet at delstatskommissærer fra Mississippi, Georgia og South Carolina skulle have lov til at tale til konventets delegerede. Disse fungerede i høj grad som repræsentanter for deres respektive delstater under ”Virginia State Convention”, og havde ikke nogen reel indflydelse på de beslutninger, som blev truffet under konventet, men bidrog med indsigt i, hvad Konføderationen kunne gøre for Virginia.

På konventets femte dag – den 18. februar 1861 – talte Fulton Anderson, delstatskommissær for Mississippi, og Henry L. Benning, delstatskommissær for Georgia, til konventets delegerede. Anderson appellerede til Virginia igennem USA's historie. Han lagde vægt på delstatens rolle som den ledende under ”[...] the first great struggle for independence [...]”, som en reference til Revolutionskrigen, – ud fra Andersons måde at fortælle denne historie på, hang dette meget sammen med George Washington, der var fra Virginia, og som foruden sin rolle som USA's første præsident efter nationen havde opnået sin selvstændighed, også var den ledende general for revolutionshærens tropper under Revolutionskrigen – samt det store offer Virginia havde ydet Unionen, ved at bortgive store dele af sit territorium til andre delstater, som kun bidrog til at svække Virginia. Anderson understregede derefter sit ønske om, at hans delstat Mississippi atter kunne indgå i en sammenslutning med Virginia ”[...] in another Union, which shall spring into life under more favorable omens and with happier auspices than that which has passed away [...]”; noget som Mississippi sammen med fem andre nyligt løsrevne delstater netop havde etableret i Konføderationen.¹²⁰

Appellen indikererede, at Virginia ville se sig mere lykkelig i en anden sammenslutning end den som delstaten allerede var tilsluttet i Unionen. Anderson forelagde endvidere, at han ikke havde noget udestående med de ”konservative og patriotiske” mænd i Nordstaterne, der forsvarede Sydens forfatningsgivne rettigheder.¹²¹ Præcis hvad han hentydede til med dette, foreligger ikke klart, men umiddelbart må der have været tale om en af to ting, eller begge; retten for den enkelte delstat til at løsrive sig fra Unionen, eller retten til at eje slaver. Pga. det Anderson nævnte efter dette, forekommer det for mig imidlertid som om, at slavespørgsmålet spillede den mest væsentlige rolle. Anderson beskrev Lincoln og Republikanernes valgsejr som ”fatal”, og at de havde ”[...] triumphed over the

¹²⁰ Reese [red.] (1965). *Vol. 1*, s. 51

¹²¹ Ibid, s. 51-52

Constitution and the Union [...]”.¹²² Ordvalget indikerer, at Mississippi så sig nødsaget til at løsrive sig fra den føderale regering, for at sikre sine friheder. I denne sammenhæng, kan dette kun have handlet om slaveriet, da det Republikanske Parti blev omtalt som ”[...] that sectional Northern party [...]”, hvis primære trussel overfor Syden inden Borgerkrigens udbrud, lå i et ønske om at afskaffe slaveriet, som jeg gennemgik i afsnittet ’Slaveejernes frygt – Del 2’.

Slaveriets betydning for Mississippis løsrivelse understøttes endvidere af Andersons egne ord, da han gennemgik omstændighederne for det konvent Mississippi selv tidligere havde holdt. Ifølge Anderson, havde man sideløbende med dette fremlagt klager fra befolkningen i Sydstaterne, der havde konkluderet, at løsrivelse fra Unionen ville være den bedste måde at sikre slaveriets fortsættelse på.¹²³ Derudover havde Mississippis konvent ved beslutningen om løsrivelse konkluderet, at omstændighederne bag valgresultatet af præsidentvalget i 1860 var forfatningsstridigt, da præsidenten kun var blevet valgt af én sektion af nationen, her forstået som den nordlige sektion. Årsagen til at dette var forfatningsstridigt, ikke kun ifølge konventet i Mississippi, men også de andre Sydstater, der havde løsrevet sig, ud fra Andersons udlægning, var at det fordrejede muligheden for at udføre politik, som ville gå imod de arbejdsmetoder, der var udbredte i den sydlige sektion; slaveriet. Dette blev endvidere anset som et brud med USA's forfatning, som ifølge Anderson, garanterede slaveriet.¹²⁴

Som et eksempel på, hvad Virginia kunne vente sig når Lincoln og Republikanerne indtog rollen som ledere af den føderale regering, mindede Anderson de delegerede om John Browns angreb på Harpers Ferry i 1859. Ifølge Anderson skulle Lincoln have udtalt:

”There is a judgment and a conscience at the North against slavery, which must find an outlet either through the peaceful channel of the ballot box or in the multiplication of John Brown raids”.¹²⁵

Hvorvidt dette er et egentligt citat fra Lincoln, foreligger der imidlertid ikke nogen klar evidens for. I en artikel af J.G. de Roulhac Hamilton fra 1932, om hvorvidt valget af Lincoln ville medføre slaveriets endeligt, som umiddelbart er den seneste historiker til at benytte citatet, føres citatet kun tilbage til Andersons udtalelse under ”Virginia State Convention”.¹²⁶ Dermed kan vi antage, at Anderson selv

¹²² Reese [red.] (1965). *Vol. 1*, s. 52

¹²³ Ibid

¹²⁴ Ibid, s. 53

¹²⁵ Ibid, s. 57

¹²⁶ J.G. de Roulhac Hamilton (1932). Lincoln’s Election an Immeddiate Menace to Slavery in the States? *The American Historical Review*, Vol. 37, No. 4. (Oxford University Press), s. 705

opdigtede dette citat for at sætte en skræk i de delegerede ved konventet, der skulle påvirke deres beslutning om hvorvidt Virginia skulle løsrive sig eller ej.

Hen imod afslutningen af sin tale, gjorde Anderson sin forhåbning klar. Hans tale skulle ses som en invitation til, at Virginia kunne tilslutte sig sine ”Southern sisters” – Konføderationen – og ”[...] come out from the house of your enemies [...]”. Samtidig ville Virginia blive taget imod som en ”[...] elder brother whose counsel will guide our action and whose leadership we will willingly follow”.¹²⁷ Dermed ville Virginia ikke blot tilslutte sig som endnu en delstat i Konføderationen, men kunne påtage sig en ledende rolle, ligesom delstaten havde haft under Revolutionskrigen, og til dels igennem de første mange år af Unionens eksistens, hvoraf størstedelen af de skiftende præsidenter havde været fra Virginia.¹²⁸ Virginia kunne så at sige genfinde sin rolle som en ledende delstat i Konføderationen.

Benning efterfulgte Anderson. Ligesom Anderson lagde Benning vægt på et ønske om at få Virginia til at gå sammen med de andre nyligt løsevne delstater i Konføderationen. I modsætning til Anderson, der garanterede Virginia en indflydelsesrig rolle i Konføderationen, understregede Benning, at han ikke kunne love mere end en garanti for, at Virginia ville være velkommen i Konføderationen.¹²⁹

Ifølge Benning var begrundelsen for Georgias løsrivelse fra Unionen den samme som Mississippis; for at undgå slaveriets ophævelse i delstaten. Benning beskrev, hvordan Nordstaterne og ”the Black Republicans” hadede slaveriet, hvilket han understøttede med et citat fra Lincoln, ligesom Anderson gjorde brug af i sin begrundelse. Citatet var dog et andet end det Anderson havde brugt:

”I have always hated slavery as much as any abolitionist; I have always been an old line Whig; I have always hated it and I always believed it in the course of ultimate extinction, and if I were in Congress and a vote should come up on the question, whether slavery should be excluded from the territory, in spite of the Dred Scott decision, I would vote that it should”.¹³⁰

¹²⁷ Reese [red.] (1965). *Vol. 1*, s. 61-62

¹²⁸ Mellem 1789 og 1861 havde syv ud af USA's femten første præsidenter været fra Virginia. Den seneste, Demokraten Zachary Taylor, døde i 1850 efter kun at have været præsident i lige over et år. Virginia skulle ikke blive repræsenteret af en ny præsident før Demokraten Woodrow Wilsons indsættelse på posten i 1913. Dermed kan perioden fra 1850 til 1913 ses som den periode, hvor Virginia, til trods for delstatens historisk indflydelsesrige rolle på den nationale scene, ses som en periode, hvor Virginia havde mistet denne rolle

¹²⁹ Reese [red.] (1965). *Vol. 1*, s. 62

¹³⁰ Ibid, s. 62-63

I modsætning til Andersons citat, foreligger der evidens for, at Lincoln faktisk udtalte dette andre steder end blot ud fra Bennings udtalelse. Lincoln udtalte dette i byen Chicago i delstaten Illinois under senatsvalget i 1858.¹³¹ Denne blev sidenhen trykt i *The New York Times* den 5. november 1860, – dagen før afstemningen til præsidentvalget fandt sted – på opfordring fra en ukendt person til redaktøren på *The New York Times*. Denne ukendte person kan meget vel antages, at have været fra Sydstaterne, eller som minimum, at have haft et ønske om, at slaveriet skulle fortsætte, da hensigten med at få disse taler trykt, var at stille spørgsmål om, hvorvidt Lincoln var "[...] conservative enough to be trusted on this subject [slaveriet]".¹³²

Da Lincolns udtalelse, sammen med andre udtalelser fra ham vedrørende slaveriet, var blevet trykt, har det dermed været muligt for en bredere del af befolkningen, hvortil højtstående personer med politisk indflydelse i delstaterne må kunne medregnes at have haft et kendskab til denne tale, som endvidere lå frisk i erindringen. Effekten af Bennings inddragelse af dette citat kan dog, uanset citatets ægthed, anses som et led i en hensigt svarende til Andersons; at påvirke konventets delegerede til at stemme for Virginias løsrivelse. Dette blev endvidere i særdeleshed slået fast i midten af Bennings tale, hvor han udtalte, at hensigten med en "Abolition war", var at udrydde befolkningen i slavestaterne og lade de sorte overtage landet "[...] and then it will go back into a wilderness and become another Africa or St. Domingo".¹³³ Pga. den massive overrepræsentation af slaver i den østlige del af Virginia, sammenlignet med denne del af delstatens hvide befolkning, som gennemgået i afsnittet 'Virginia under "Antebellum"', må denne udtalelse have talt direkte til slaveejerne fra den østlige del af delstaten, hvor Virginias hidtil største slaveoprør, Nat Turners oprør i 1831, havde fundet sted. Siden slavebefolkningen kun var vokset siden da, ville et slaveoprør her 30 år senere, umiddelbart kunne have endnu mere fatale konsekvenser for den hvide befolkning, såfremt et slaveoprør skulle lykkes.

Nogle af de pointer Benning kom ind på, som Anderson ikke havde nævnt, var bl.a. hvordan USA's forfatning, ifølge Benning, ikke ville sætte en stopper for ophævelsen af slaveriet, da USA's Højesteret ikke ville tolke slaveriet som beskyttet af forfatningen. Derudover mente han, at Nordstaterne fremadrettet ville lade Republikanerne have flertallet, hvilket ville gøre mindretallet i Syden

¹³¹ <https://www.nps.gov/liho/learn/historyculture/slavery.htm> (tilgået 02/05/2024)

¹³² Mr. Lincoln's Views on Slavery—His Course Towards the South. *The New York Times*. (1860)

¹³³ Kan umiddelbart hentyde til to hændelser: slaveoprøret på Santo Domingo i 1521, eller det mere sandsynlige slaveoprør på Saint-Domingue (Haiti), som beskrevet i afsnittet 'Slaveejernes frygt – Del 1' / Reese [red.] (1965). *Vol. I*, s. 66

magtesløse. Han begrundede garantien af dette flertal med, at Republikanerne havde infiltreret en lang række indflydelsesrige institutioner, der foruden regeringsorganerne talte alt fra pressen til skolerne.¹³⁴ Ligeledes lagde han vægt på, hvordan ”the Missouri Compromise” havde skadet slavestaternes indflydelse ved, igennem en længere periode, at have sat en kæp i hjulet for slaveriets ekspansion; alt sammen et komplot udført af Nordstaterne, der søgte at se slaveriets totale ophævelse i deres ”amerikanske imperium”.¹³⁵

Tanken om et ”amerikanske imperium”, som det blev fremlagt af Benning, blev præsenteret som en fortolkning foretaget af Nordstaterne om, at Unionen var én samlet nation fremfor en samling af selvstændige delstater, – ”[...] a consolidated Government, [...] not a Confederation of States [...]”¹³⁶ – hvoraf den sidstnævnte var det, som garanterede slaveejerne deres ejendom, hvorimod Nordstaterne selv havde ophævet slaveriet tidligere.

Denne garanti forekommer i høj grad som et af de mest væsentlige salgspunkter Benning gjorde brug af, når det kom til at ”sælge” ideen om Virginias tilslutning til Konføderationen. Benning lagde vægt på, at det mest afgørende for en delstat var dens egeninteresser: ”[...] material, social, political, religious interests”.¹³⁷ Herfra appellerede Benning til de delegerede, hvordan Virginia ville nyde gavn af en sammenslutning med de andre delstater i Konføderation, ved at uddybe præcis, hvordan disse fire interessefelter ville blive mødt, f.eks. ud fra hvor sund en økonomi Konføderationen regnede med at få over en tidsperiode på 30 år, og hvordan Virginia ville kunne opnå en kæmpe produktionsindustri. Derimod ville Virginia, ifølge Benning, kun miste sin indflydelse, såfremt delstaten valgte at holde sammen med Nordstaterne. Benning tilføjede her endnu et skræmmebillede ved at nævne Charles Sumner og Frederick Douglass som potentielle præsidenter valgt af Nordstaterne i fremtiden; to navne, der foruden Lincoln, repræsenterede et skrækscenarie for slaveejerne.¹³⁸ Dermed kan vi tolke Bennings fremstilling af Virginias valg, som et valg imellem to yderligheder; tilslut jer Konføderationen og mød fremgang, eller forbliv med Nordstaterne og mød jeres undergang.

Dagen efter, på konventets sjette dag – den 19. februar 1861 – talte John S. Preston, delstatskommissær for South Carolina, til konventets delegerede. Ligesom Anderson og Benning havde gjort dagen forinden, forklarede Preston, hvorfor South Carolina havde løsrevet sig fra Unionen. I

¹³⁴ Reese [red.] (1965). *Vol. 1*, s. 63

¹³⁵ Ibid, s. 64

¹³⁶ Ibid, s. 67

¹³⁷ Ibid, s. 69

¹³⁸ Ibid, s. 69-74

begyndelsen af sin tale understregede Preston dog, at hans hensigt ikke var at argumentere for Virginias ret til løsrivelse, men udelukkende at forklare, hvorfor South Carolina var kommet til den konklusion, at løsrivelse fra Unionen var det bedste for delstaten. Retfærdiggørelsen for løsrivelsen kom, ifølge Preston, fra den tidligere præsident og ”Founding Father” fra Virginia, James Madison. Preston valgte tydeligt at understrege, hvordan Madison var blevet beskrevet af konventets præsident, John Janney, som ”[...] the chief architect of the Constitution [...]”. Hvorfor han valgte at nævne dette, kan tænkes som en måde at give mere vægt til Madisons ord.

De enkelte delstaters ret, heriblandt retten til at løsrive sig fra Unionen, blev ud fra Prestons udlægning begrundet med to udtalelser fra Madison:

”The Constitution of the United States was formed by the sanctions of the States, given by each in its sovereign capacity” og ”the States then being the parties to the constitutional compact, and in their sovereign capacity, it follows of necessity that there can be no tribunal above this with authority to decide in the last resort whether the compact made by them violated, and consequently as parties to it, they must decide in the last resort, such questions as may be of sufficient magnitude to require their interposition”.¹³⁹

Disse citater stammer fra *The Report of 1800*, skrevet af James Madison, som et forslag, der garanterede de enkelte delstaters selvbestemmelse ift. lovgivning, specifikt mht. ”the Alien and Sedition Acts”, der bl.a. skulle gøre immigration til USA mere kompliceret. Citaterne fra denne tekst, som Preston præsenterede i sin tale, var en del af det argument Madison fremlagde om, at delstaterne i fællesskab havde skabt USA's forfatning, og at ingen ovenstående magt – denne må her forstås som den føderale regering – måtte overtrumfe delstaternes rettigheder.¹⁴⁰

Ifølge Preston, havde South Carolina på ingen måde forbrudt sig på nogen aftaler delstaten havde indgået med de andre delstater mht. USA's forfatning. Derimod havde den føderale regering, ifølge Preston, med sin indblanding i bl.a. at forhindre slaveriets ekspansion med ”the Missouri Compromise”, ikke alene forbrudt sig imod delstaternes ret, men også gået imod nationens egne interesser. Preston lagde vægt på South Carolina og de andre slavestaters betydning for hele nationen, da hoveddelen af hele USA's agrare produktion kom fra Sydstaterne; Nordstaterne producerede produkter med resurser fra Sydstaterne, og det store fokus på industriproduktion medførte, at Nordstaterne ikke var

¹³⁹ Reese [red.] (1965). *Vol. 1*, s. 76-78

¹⁴⁰ <https://founders.archives.gov/documents/Madison/01-17-02-0202> (tilgået 02/05/2024)

i stand til at brødføde sig selv. Sydstaterne spillede en væsentlig rolle i at brødføde hele nationen, samtidig med, at Sydstaterne var storforbrugere af de produkter, som blev skabt i Nordstaterne. Alligevel forsøgte Nordstaterne at skade Sydstaternes produktion, der kom begge parter til gode, ved at fratage dem deres arbejdskraft og mulighed for at udvide produktionen til nyt territorie. Dette ville svække hele nationen, men især Sydstaterne.¹⁴¹

Foruden at beskyldte Nordstaterne og den føderale regering for at føre politik, der gik direkte imod hele nationens interesser, beskyldte Preston også Nordstaterne for at invadere Sydstaterne med det formål, at ophæve slaveriet. Han understregede, at det ikke var officielle aktører fra Nordstaterne, som stod bag disse angreb, men han beskyldte stadig Nordstaterne for ikke at udlevere de skyldige medvirkende til de delstater de havde forvoldt sig imod. Endog mente Preston, at invasionerne i nogle tilfælde blev vedtaget af magtfulde, nordlige delstater, om end han ikke specificerede hvilke.¹⁴²

Sydstaterne blev af Preston fremstillet som ofre; den del af Unionen, der for alvor troede på de værdier nationen var blevet bygget på. Han appellerede til Virginias delegerede, bl.a. ved at omtale Virginia som Sydstaternes ”moder”.¹⁴³ Ligesom det var tilfældet med Anderson og Bennings taler, foreligger det som en appel til Virginia om, at delstaten skulle påtage sig en ledende rolle, ligesom delstaten havde haft under Revolutionskrigen. Dermed forekommer det klart, at Virginias tilslutning til Konføderationen ville være en stor sejr for Sydstaterne, da de her ville få den delstat, som for alvor kunne samle slavestaterne. Ud fra Freehling og Simpsons beskrivelse, om Virginia som et mikrokosmos af Sydstaterne,¹⁴⁴ virker det store fokus på at appellere til Virginias delegerede som en måde, at garantere Konføderationen som en reel nation på.

Med udgangspunkt i talerne som de tre delstatskommissærer holdt for konventets delegerede, forekommer det klart, at de primært forsøgte at appellere til slaveejerne, som udgjorde størstedelen af konventets delegerede. Dette burde i og for sig være logisk, men netop det, at slaveriet tog en central rolle i deres argumentationer herfor, kan indikere, at netop slaveriet spillede den vigtigste rolle for, hvorfor Mississippi, Georgia og South Carolina havde løsrevet sig fra Unionen. Både Benning og Preston uddelte kopier af deres pågældende delstats ”secession ordinances”, hvilket videre kan anses som en form for inspiration til, hvordan de delegerede ved ”Virginia State Convention” kunne udforme et lignende dokument for Virginia. I disse fremgår det klart, at begrundelsen for løsrivelse i

¹⁴¹ Reese [red.] (1965). *Vol. 1*, s. 79-80

¹⁴² Ibid, s. 81

¹⁴³ Ibid, s. 87-88

¹⁴⁴ Freehling; Simpson [red.] (2010), s. xi

alle tre delstater, skyldtes frygten for slaveriets ophævelse.¹⁴⁵ Hvorvidt Virginias begrundelse for løsrivelse også skyldtes slaveriet ud fra delstatens "secession ordinance", vil jeg komme tilbage til i analysens sidste afsnit, "Virginias "secession ordinance".

Samuel M. Garland fra Amherst County i det centrale Virginia, fremlagde på konventets fjortende dag – den 1. marts 1861 – et forslag om, at konventet skulle udforme en "ordinance" om, hvorvidt Virginia skulle "[...] remain attached to the Northern Confederacy [Unionen] or whether she will secede and unite her destiny with the States of the Southern Confederacy".¹⁴⁶ Ud fra dette forslag, skulle Virginias fremtid dikteres ud fra et juridisk dokument som konventets delegerede var nået til enighed om, og som sidenhen skulle stadfæstes af vælgerne i Virginia. I de følgende dage kom forslag fra flere af konventets delegerede, primært fra den østlige del af Virginia, om at Virginia skulle løsrive sig fra Unionen og tilslutte sig Konføderationen. En af fortalene for dette, Thomas F. Goode fra Mecklenburg County, der grænsede op til delstaten North Carolina mod syd, lagde vægt på slaveriet mht. hvorfor Virginia burde tilslutte sig Konføderationen. Ifølge ham var slaveejernes ejendom "[...] to the value of millions of dollars [...]" på spil, hvis Virginia valgte at forblive i Unionen.¹⁴⁷ Mange af disse forslag, heriblandt Goodes, tog ikke form af egentlige "ordinances", men var i højere grad holdningsbaserede begrundelser for, hvorfor de mente, at Virginia burde løsrive sig fra Unionen.

Til trods for tilstedeværelsen af repræsentanter fra Konføderationen, og forslag fra fortalere for Virginias løsrivelse, så "Unionist"-siden stadig den klart største opbakning indtil Lincolns indsættelse som præsident den 4. marts 1861.¹⁴⁸ Hvad vi umiddelbart kan konkludere ud fra dette er, at selvom der forelå en frygt iblandt nogle af konventets delegerede om, at den nye regering under Lincoln og Republikanerne ville fratage slaveejernes deres ejendom, var dette tilsyneladende ikke grund nok for et flertal af konventets delegerede til, at Virginia skulle løsrive sig fra Unionen. Dette var på trods af de taler som delstatskommisærerne fra Konføderationen holdt, hvori de garanterede slaveriets fortsættelse, hvis Virginia tilsluttede sig Konføderationen. Dermed var frygten for slaveriets ophævelse, om end en faktor for nogle af konventets medlemmer, ikke i sig selv tilstrækkelig grund til, at Virginia skulle løsrive sig fra Unionen.

¹⁴⁵ <https://www.battlefields.org/learn/primary-sources/declaration-causes-seceding-states> (tilgået 04/05/2024)

¹⁴⁶ Reese [red.] (1965). *Vol. 1*, s. 275

¹⁴⁷ Ibid, s. 325

¹⁴⁸ Link (2003), s. 202-203

Stemningen for løsrivelse inden Borgerkrigen

Imellem Lincolns indsættelse som præsident og Borgerkrigens udbrud, blev to forslag til "secession ordinances" fra konventets delegerede fremlagt. Den første af disse, fremlagt på konventets 20. dag – den 8. marts 1861 – af Benjamin F. Wysor fra Pulaski County, fokuserede på, hvordan Virginia havde imødekommet de forventninger og regler delstaten var underlagt, imens Nordstaterne ikke havde overholdt deres del af aftalen. Eksempler på dette var bl.a., hvordan Nordstaterne ikke havde overholdt den føderale lovgivning om at udlevere flygtende slaver til deres ejere, – et brud på "the Fugitive Slave Act" – samt at Nordstaterne havde opmuntret til en invasion af Virginia. Dermed havde Nordstaterne forbrudt sig imod USA's forfatning, der sikrede de enkelte delstaters suverænitet, og Virginia havde dermed ikke andet valg end at løsrive sig fra denne, fejlslåede Union.¹⁴⁹

Wysors forslag blev ikke lagt ud til afstemning. Ifølge forskningsprojektet *Secession: Virginia and the Crisis of Union, 1861*, udarbejdet af University of Richmond, skyldtes den manglende afstemning om Wysors forslag, at "Unionist"-siden forsinkede afstemningen "[...] on procedural grounds".¹⁵⁰ Pga. den manglende afstemning om Wysors forslag, er denne ikke blevet tilskrevet større betydning i den tidligere forskning. Alligevel bidrager Wysors "secession ordinance" til at give et indblik i nogle af de fyldestgørende begrundelser, som ville gå igen i de senere forslag. Slaveriet spillede en central rolle i alle de tre "secession ordinances", der blev fremlagt under "Virginia State Convention". Selvom denne rolle tog varierende form i de forskellige "secession ordinances", forekommer institutionen alligevel som havende så stor en betydning, at slaveriet ikke kan fraskrives som en faktor i løsrivelsesspørgsmålet.

Det andet forslag, først fremlagt på konventets 23. dag – den 12. marts 1861 – af William L. Goggin fra Bedford County, skulle i første omgang ikke blive lagt ud til afstemning, men blev taget op igen på konventets 43. dag – den 4. april 1861. Afstemningen om Goggins forslag blev lagt frem på opfordring af Lewis E. Harvie, der repræsenterede to "counties" – Amelia og Nottoway – som et alternativ til et politisk tiltag, der netop var blevet stemt ned med 14 stemmer for og 115 stemmer imod. Dette tiltag omhandlede, hvorvidt den føderale regering skulle have ret til at påberåbe sig kontrol over føderale militærarsenaler og lignende, som normalt var underlagt de enkelte delstaters kontrol. En af dette forslags store modstandere var Henry A. Wise, der mente at forslaget frarøvede

¹⁴⁹ Reese [red.] (1965). *Vol. 1*, s. 489-491

¹⁵⁰ <https://secession.richmond.edu/map> (tilgået 15/05/2024)

retfærdigt løsrevne delstater deres mulighed, for at opretholde kontrollen med militære anlæg, som en komite havde vedtaget skulle overgå til delstater ved disses løsrivelse fra Unionen. For at opretholde fred i Virginia, ville delstatens løsrivelse fra Unionen være nødvendig, ifølge Harvie, hvilket Goggins bud på en "secession ordinance" kunne bidrage til.¹⁵¹

Goggins "secession ordinance" lagde vægt på, hvordan Virginia havde gjort alt, der var i delstatens magt, for at opretholde en venligtsindet relation mellem "[...] the General Government and the several States of the Union [...]", hvilket umiddelbart må tænkes at være en reference til Virginias forsøg på at forhindre en konflikt med "the Peace Conference of 1861". Hvor Wysor havde beskyldt Nordstaternes mangel på at overholde lovgivningen, fokuserede Goggin i højere grad på, hvordan den føderale regering ikke levede op til at udføre deres primære job, der ifølge Goggin var at forsikre borgerne i de enkelte delstaters rettigheder. Dermed var det nødvendigt for Virginia at løsrive sig. Efter denne indledende tekst, listede Goggins "secession ordinance" otte punkter op, som omhandlede, hvad Virginias løsrivelse betød, og hvordan den lavpraktisk skulle sættes i værk. De sidste to punkter fokuserede udelukkende på de lavpraktiske omstændigheder for vedtagelsen af Goggins "secession ordinance"; hvordan teksten skulle kopieres og fordeles rundt til guvernørerne i samtlige delstater, ligesom det havde været tilfældet ved South Carolinas løsrivelse.

De første seks punkter beskrev, hvordan Virginia ved vedtagelsen af denne "secession ordinance", ville være en selvstændig stat udenfor Unionen og Konføderationen. Hvorvidt Virginia skulle tilslutte sig en ny sammenslutning af delstater, som f.eks. Konføderationen, ville ikke være besluttet ved løsrivelsen. Virginia ville dog anerkende Konføderationen som en selvstændig nation, og ville yde hjælp til denne, hvis det var nødvendigt. Ligeledes ville Virginia appellere til de resterende slavestater i Unionen om også at løsrive sig og indgå i en aftale sammen med Konføderationen, som kunne føre til disses indlemmelse i Konføderationen. Dermed forelå der en forhåbning fra Goggin om, at Virginia ikke skulle stå alene, men gerne slutte sig til de allerede løsrevne delstater i Konføderationen.

Ved løsrivelsen ville al privat ejendom, heriblandt slaver, forblive på ejernes hænder. Dette var det andet af de otte punkter. Forudgående for dette var det første punkt, som brød samtlige af Virginias tidligere bånd til Unionen. Hvis vi anskuer den rækkefølge som punkterne blev nævnt i ud fra disses vigtighed, foreligger vigtigheden i at bevare privat ejendom – slaver – som at have været mere betydningsfuldt end Virginias tilslutning i en nye føderation. Årsagen til dette ligger umiddelbart i, hvordan

¹⁵¹ Reese [red.] (1965). *Vol. 3*, s. 151-155

Goggins femte punkt ikke markerede Virginias løsrivelse fra Unionen for nødvendigvis at være en permanent beslutning. Ifølge Goggin ville Virginia atter tilslutte sig Unionen, såfremt de frie delstater kunne gå med til en ny ”amendment”¹⁵² i USA's forfatning, som garanterede slaveriet fremadrettet. Denne forsikring kan anses som et krav for at holde Virginia i Unionen, hvilket kun forstærker hvor stor en betydning slaveriet, ifølge Goggin, havde for Virginia.¹⁵³

Goggins forslag blev dog ikke vedtaget, men blev i stedet stemt ned med 45 stemmer for og 88 stemmer imod. Hvad lå til grund for, at Goggins forslag ikke blev vedtaget? Wise, der ellers fremstod som den største fortaler for løsrivelse, ytrede inden afstemningen, at han ikke ønskede at Virginia skulle løsrive sig fra Unionen ”[...] for secession’s sake [...]”, men at han i højere grad ønskede en aftale, der kunne binde Unionen og de løsrevne delstater sammen igen, uden at Virginia skulle løsrive sig inden en sådan aftale kom på plads. Wise ville dog alligevel stemme for forslaget, men udelukkende som en substitut til en potentielt fejlslået aftale.¹⁵⁴ Med ”Secessionist”-sidens store fortalers manglende opbakning til øjeblikkelig løsrivelse på dette tidspunkt, forekommer det umiddelbart klart, hvorfor den nødvendige opbakning fra de mere moderate delegerede ikke var at finde den 4. april 1861. Løsrivelsesspørgsmålet var umiddelbart set som en sidste udvej, og ikke noget som Virginia skulle arbejde aktivt hen imod, uden først at have forsøgt at indgå en aftale med Nordstaterne, der kunne garantere slaveriets fortsættelse og muligvis forsoning med Konføderationen.

Dagen efter afstemningen – den 5. april 1861 – talte Chapman J. Stuart, der repræsenterede de to ”counties” Doddridge og Tyler, som lå i den yderste del af den nordvestlige del af Virginia grænsende op imod den frie delstat Ohio. Stuart havde stemt imod Goggins ”secession ordinance”, og skulle ligeledes stemme imod den endelige ”secession ordinance”, der løsrev Virginia fra Unionen. Men inden denne sidste afstemning fandt sted efter Borgerkrigens udbrud, forsøgte Stuart at appellere til ”Secessionist”-siden, ved at advare imod løsrivelse. Stuart gjorde det klart, at han og den del af befolkningen han repræsenterede, ville forsvare den østlige del af Virginias interesser, altså slaveriet, men ikke ville bakke op om løsrivelse. Samtidig ville Virginias tilslutning til de løsrevne delstater kun samle Nordstaterne yderligere, og få dem til at kæmpe imod de institutioner – igen, primært

¹⁵² ”Amendments” til USA's forfatning forekommer i højere grad som tilskrivninger til forfatningen fremfor egentlige ændringer af tidligere ”amendments”. Dermed foreligger det som udgangspunkt, at såfremt en ”amendment” til forfatningen er blevet vedtaget, ville denne aldrig blive ophævet igen. På samme måde kan vedtagelsen af ”the Thirteenth Amendment”, som jeg kort gennemgik i afsnittet ’Slaveejernes frygt – Del 2’, anses som en garanti for slaveriets permanent ophævelse i USA

¹⁵³ Reese [red.] (1965). *Vol. 3*, s. 155-158

¹⁵⁴ Ibid, s. 161

slaveriet – siden Virginia dermed ikke længere ydede loyalitet overfor deres brødre i Norden, men udelukkende sympatiserede med de løsrevne slavestater. Løsrivelse ville derfor, ifølge Stuart, resultere i slaveriets endeligt.¹⁵⁵

Som jeg tidligere har gennemgået i afsnittet 'Slaveejernes frygt – Del 2', mener jeg, at der forelå evidens for, at Lincoln og Republikanerne ville forsøge at ophæve slaveriet til trods for Lincolns garanti for institutionens bevarelse. Dermed kan det tænkes, at selvom Virginia ikke løsrev sig, så ville slaveejernes frygt muligvis stadig have hold i sig. Dog foreligger der en vis mængde logik i Stuarts påstand, da samtlige slavestaters løsrivelse fra Unionen kun ville kunne resultere i, at den føderale regering og Kongressen ville have mulighed for at stemme et forslag igennem, som ville forbyde slaveriet på et nationalt plan. Dette, sammenlagt med Stuarts udsagn "[...] we are not in favor of the doctrine of the Constitutional right of secession. We believe in the right of revolution", bidrager kun til at understrege, hvor ringe stillet Virginia ville være ved løsrivelse overfor den føderale regering og Nordstaterne, da disse, ifølge Stuart, ikke havde foretaget sig noget, der retfærdiggjorde en revolutionær opførsel fra Virginias side.¹⁵⁶ Jeg vil gå mere i dybden med retfærdiggørelsen for løsrivelse i afsnittet 'Virginias "secession ordinance"'.¹⁵⁷

Afstemningen om Goggins "secession ordinance" blev den første og sidste af slagsen inden Borgerkrigens udbrud otte dage senere den 12. april 1861. I dagene op til og umiddelbart lige efter Borgerkrigens udbrud, fremlagde flere delegerede, hvordan de "counties" de repræsenterede ønskede øjeblikkelig løsrivelse fra Unionen. Disse "counties" lå alle i den centrale- og østlige del af Virginia, – primært i den østlige del – hvilket kun bidrager til at understøtte, hvordan ønsket om løsrivelse primært stammede fra den del af Virginia, hvor slaveriet spillede den største rolle.¹⁵⁷ Til trods for dette, forelå der ikke nogen nye afstemninger om løsrivelse inden Borgerkrigen brød ud; en hændelse, der ville få en markant betydning for synet på Virginias løsrivelse iblandt de delegerede ved "Virginia State Convention".

¹⁵⁵ Reese [red.] (1965). *Vol. 3*, s. 168

¹⁵⁶ Ibid

¹⁵⁷ Ibid, s. vi-viii

Borgerkrigens udbrud og Virginias løsrivelse

Allerede inden Konføderationens angreb på Fort Sumter, som blev startskuddet på Den Amerikanske Borgerkrig den 12. april 1861, havde Fort Sumter fyldt en del under ”Virginia State Convention”. Her var det blevet diskuteret, hvorvidt Virginia foretrak om Unionen skulle evakuere fortet eller ej. Timothy Rives, der repræsenterede Prince George og Surry ”counties” i det østlige Virginia, proklamerede på konventets 48. dag, – den 10. april 1861 – hvordan den føderale regerings forsøg på at sende forsyninger til Fort Sumter kunne ses som en krigserklæring imod Konføderationen. Dermed kunne Unionen, ifølge Rivers, anses for at stå bag en væbnet konflikt imod Konføderationen.¹⁵⁸

Hvorvidt fortet burde tilhøre Unionen eller ej lå i høj grad i forlængelse af det, der var blevet diskuteret i forbindelse med afstemningen om Goggins ”secession ordinance”. Der havde Wise gjort sin holdning klar om, at militære anlæg burde overgå til delstaterne ved disses løsrivelse fra Unionen. Dette understøttede han igen, ved at bringe Fort Monroe op som et eksempel, samme dag som Rivers kom med sin udtalelse.

Fort Monroe var et føderalt militært anlæg, ligesom Fort Sumter, der lå i Virginias territorium i den sydøstlige del af delstaten. Fortet sikrede skibstrafikken mellem de to vigtige søveje, Chesapeake Bay, som havde stor betydning for skibstrafikken til bl.a. Washington D.C., og Hampton Roads, der førte videre til flere, store floder i det centrale Virginia. Wise garanterede, at når det kom til Virginias løsrivelse fra Unionen og den føderale regerings forsøg på at holde fast på Fort Monroe, så ville Virginias befolkning gøre alt, hvad der stod i deres magt, for at erobre det fort, også med voldelige midler.¹⁵⁹ Iblandt ”Secessionist”-siden forelå der dermed en klar linje ift. at fraskrive Konføderationen skylden, for at påbegynde en krig imod Unionen ved et potentielt angreb på Fort Sumter, allerede inden dette fandt sted. Hvis South Carolina ønskede at indtage fortet med magt, så ville dette umiddelbart kunne retfærdiggøres med, at fortet retmæssigt tilhørte South Carolina og ikke den føderale regering. Det samme ville imidlertid gøre sig gældende for alle militære anlæg, der lå i de løsrevne delstater.

Hen ad aftenen på konventets 51. dag, – den 13. april 1861 – dagen efter Konføderationen havde åbnet ild imod Fort Sumter, fremlagde Wysor et forslag om, at Virginias befolkning skulle samle sig

¹⁵⁸ Reese [red.] (1965). *Vol. 3*, s. 480

¹⁵⁹ Ibid, s. 461

”[...] in defence of their institutions, their rights and their liberties, and to make common cause with their brethren of the Confederate States, thus most unjustly assailed in a war of self-defence”.¹⁶⁰ Pga. det sene tidspunkt blev dette forslag dog udskudt. To dage senere, på konventets 52. dag, – den 15. april 1861 – trak Wysor dog sit forslag tilbage. Årsagen til at Wysor trak sit forslag tilbage skyldtes, at et møde var påbegyndt i Washington D.C., hvor tre af konventets delegerede deltog. Disse var William B. Preston fra Montgomery County i den sydvestlige del af Virginia, George W. Randolph, der repræsenterede Richmond City,¹⁶¹ og Alexander H.H. Stuart fra Augusta County i det centrale Virginia. Wysor mindede konventet om, hvordan Preston, inden han var draget afsted mod Unionens hovedstad, havde erklæret overfor konventet, hvordan han anså sig selv og de andre ved mødet i Washington D.C. som ansvarlige for, hvad der fremadrettet ville ske. Wysor erklærede derfor, at han ønskede at konventet ”[...] move nothing, to do nothing, which those gentlemen [mændene ved mødet i Washington D.C.] may not approve”.¹⁶² En fremtidig beslutning ville derfor blive dikteret ud fra, hvad der blev besluttet i Washington D.C.

Dagen efter – den 16. april 1861 – vendte de delegerede, som havde deltaget i mødet i Washington D.C., tilbage til Richmond. Preston holdt en tale om mødets forløb, der imidlertid ikke blev printet i *The Richmond Enquirer*, og som vi derfor kun kender indholdet af i brudstykker ud fra de andre delegeredes udtalelser om samme tale.

Randolph udtalte sig om hændelserne ved det afsluttede møde efter Preston havde holdt sin tale. Han gjorde det indledningsvis klart, at han ville imødekomme Lincolns ønske om, ikke at gentage, hvad der var blevet talt om under mødet, så han ikke ville komme til at skævvvrænge præsidentens udtalelser ud fra sine egne fortolkninger. Han ville derimod udelukkende forholde sig til sine egne indtryk af mødet, samt det, der nu var alment kendt; præsidenten havde anmodet om samlingen af en milits på 75.000 mænd fra alle delstater i Unionen, der skulle fungere som en Unionshær. Selvom krigen, ifølge Randolph, var blevet fremlagt som en forsvarskrig af både den føderale regering og Nordstaterne under mødet i Washington D.C., mente Randolph, at der var tale om aggression fra Unionens side. Endvidere var Randolph overbevist om, at mindst en tredjedel af denne hær ville blive udstationeret i Virginia. Randolph udviste stor modstand til dette, og mente at det ikke længere var muligt at forholde sig neutralt i spørgsmålet om at gå i konflikt. For ham skulle denne konflikt dog

¹⁶⁰ Reese [red.] (1965). *Vol. 3*, s. 732

¹⁶¹ Nogle delegerede repræsenterede byer i stedet for ”counties”. Dette gjorde sig dog kun gældende for de to store byer Richmond og Norfolk. Andre delegerede repræsenterede resten af de ”counties” byerne lå i

¹⁶² Reese [red.] (1965). *Vol. 3*, s. 733

være rettet imod Unionen, da dennes føderale regering, igennem sit ønske om at bekriige Konføderationen, ville undergrave Virginias selvbestemmelsesret, bl.a. ved at få Virginia til at stille med soldater og betale for krigen igennem skatter, samtidig med at de ville inddrage dele af Virginias territorium. Derfor mente Randolph, at Virginia burde "[...] place herself by the side of her Southern sisters, and make common cause with them".¹⁶³

Stuart udtalte sig efter Preston og Randolph. Han fremlagde, hvordan han selv repræsenterede "the extreme Union party", imens Preston repræsenterede den moderate side, og Randolph var en repræsentant for "the ultra Southern party" – svarende til "Secessionist"-siden. Selvom de tre mænd repræsenterede de tre forskellige sider, som udgjorde konventets delegerede, og dermed havde meget forskellige meninger ift., hvorvidt Virginia skulle løsrive sig eller ej, samt under hvilke omstændigheder dette kunne ske, understregede Stuart dog, at der ikke forelå nogen egentlig uenighed imellem de tre delegerede ovenpå mødet i Washington D.C. Stuart anerkendte, at der ikke var nogen i Virginia, som ønskede at forblive i Unionen uden en garanti for opretholdelsen af Virginias interesser, hvilket må tænkes at være en hentydning til bevarelsen af slaveriet. Endvidere vidste han også, at der ikke forelå nogen interesse iblandt Virginias befolkning om at bekriige delstatens "søstre i Syd".¹⁶⁴

Stuart opstillede to alternativer for Virginia, såfremt delstaten ikke kunne blive stillet nogen garanti for dens interesser fra Unionen. Disse var enten øjeblikkelig løsrivelse, hvilket Stuart ikke selv var fortalere for, da han frygtede at den primære slagmark, der nu lå langt væk i South Carolina, ville kunne rykke sig til Virginia i stedet. Alternativt kunne Virginia indgå i et samarbejde med de resterende slavestater, som stadig var tilsluttet Unionen, om at finde frem til en fælles løsning med disse. Stuarts argument for, at denne løsning var bedre end, at Virginia tog en selvstændig beslutning om løsrivelse var, at Virginia i tilfælde af løsrivelse ville være afskåret fra Konføderationen og omringet af delstater, der var tilsluttet Unionen. Dermed ville Virginia være endnu mere udsat end delstaten allerede stod til at blive ved løsrivelse. Hvis Virginia indgik i en aftale med disse resterende "Border States", ville delstaten stå stærkere, uanset om den løsrev sig eller forblev i Unionen.¹⁶⁵ Stuarts retorik, til trods for at han repræsenterede "Unionist"-siden, indikerer dermed, at der var sket en ændring i holdningen hos selv en af de mest loyale overfor Unionen. Virginias sikkerhed blev vægtet over alt andet; selvom løsrivelse ikke var det ønskede udfald, så burde Virginia, ifølge Stuart, følge

¹⁶³ Reese [red.] (1965). *Vol. 4*, s. 4-9

¹⁶⁴ *Ibid*, s. 9+13

¹⁶⁵ *Ibid*, s. 14-18

trop med de resterende slavestater i Unionen, især dem, der grænsede op til Virginia – Maryland, Kentucky, North Carolina og Tennessee.¹⁶⁶

Preston fremlagde efter Stuarts tale sit bud på en ”secession ordinance”. Hvad denne indebar vil jeg gå i dybden med i det sidste afsnit, ”Virginias ”secession ordinance”. For nu vil jeg i stedet fokusere på omstændighederne omkring dennes vedtagelse.

I modsætning til Goggins bud på en ”secession ordinance”, som først blev taget op til afstemning godt og vel en måned efter, at den første gang var blevet præsenteret for konventets delegerede, blev en afstemning om Prestons ”secession ordinance” sat på benene nærmest med det samme. Dagen efter Preston havde præsenteret forslaget, – den 17. april 1861 – ville der blive stemt om den. Det alternativ Stuart havde appelleret konventets delegerede til at overveje i stedet, var dog ikke glemt, og blev sat til afstemning kort inden afstemningen om Prestons forslag blev afholdt. Stuarts appel var dog ikke, hvad der kom til afstemning, men derimod et lignende forslag udformet af Robert E. Scott fra Fauquier County i den nordøstlige del af Virginia. Scott havde talt for en ”Border State Conference”, hvor Virginia sammen med de resterende slavestater i Unionen, i fællesskab skulle udarbejde et modsvar til Lincolns samling af en hær imod Konføderationen.¹⁶⁷ I sin retorik gjorde Scott det dog klart, at han selv primært var fortaler for løsrivelse, da de slavestater, der stadig var tilknyttet Unionen, var i fare for at miste deres slaver, hvilket han imidlertid ikke udpenslede, med den begrundelse, at årsagerne hertil allerede var velkendte. Dog understregede han samtidig, at ”[...] the border States will withdraw together [...]”, hvilket han allerede udtalte på konventets 42. dag – den 3. april 1861.¹⁶⁸

Scotts forslag blev stemt ned med 64 stemmer for og 77 stemmer imod. Prestons forslag blev derimod stemt igennem med 88 stemmer for og 55 stemmer imod. Ovenpå nedstemningen af Scotts forslag, gjorde Scott det selv klart, at siden hans løsning ikke var blevet stemt igennem, at han i stedet ønskede at en ”secession ordinance” skulle stemmes igennem, så Virginia kunne løsrive sig fra Unionen med det samme.¹⁶⁹ Selvom Scott havde stemt imod Goggins ”secession ordinance” den 4. april, umiddelbart som et udtryk for, at han hellere så at Virginia løsrev sig med de resterende slavestater i ”the Border South”, forekommer hans endelige ønske om, at Virginia skulle løsrive sig uanset hvad,

¹⁶⁶ De resterende slavestater, der stadig var en del af Unionen – Arkansas, Delaware og Missouri – grænsede ikke op til Virginia, og havde derfor mindre betydning i denne sammenhæng

¹⁶⁷ Link (2003), s. 214-215

¹⁶⁸ Reese [red.] (1965). *Vol. 3*, s. 61-63

¹⁶⁹ Reese [red.] (1965). *Vol. 4*, s. 123

klar ud fra denne udtalelse. Med hans eget forslag nedstemt, kan det have skyldtes at der kun var ét alternativ til at forblive i Unionen tilbage, meget lig det Stuart havde fremlagt; øjeblikkelig løsrivelse.

Hvad der er fascinerende ved udfaldet af afstemningen om Prestons ”secession ordinance” er, at foruden de delegerede, der havde stemt for løsrivelse den 4. april, havde 33 delegerede, som havde stemt imod løsrivelse den 4. april, stemt ja til løsrivelse den 17. april.¹⁷⁰ Foruden Scott, var Preston selv en af de delegerede, der havde stemt imod løsrivelse den 4. april. Prestons rolle, som det var blevet fremlagt af Stuart, havde været at repræsentere den moderate side under mødet i Washington D.C. At en moderat repræsentant nu ikke længere søgte at lade Virginia forblive i Unionen, markerede et skifte i konventet. Konventets holdning til Virginias løsrivelse var blevet vendt om på lige under to ugers tid, hvilket umiddelbart understøtter Freehling og Simpsons beskrivelse af de to polariserede sider, – ”Unionist”- og ”Secessionist”-siderne – som at have haft færre repræsentanter end de moderate delegerede, hvis stemmer i sidste ende kom til at diktere, hvorvidt Virginia skulle løsrive sig.

Det forekommer dermed klart, at de begivenheder, der udspillede sig i dagene mellem de to afstemninger, må have spillet en væsentlig rolle for holdningsændringen blandt de moderate delegerede. Foruden den åbenlyse, – Borgerkrigens udbrud – forekommer det som en mulighed, at udtalelser fra flere delegerede, om hvordan borgerne i deres pågældende ”counties” bakkede op om løsrivelse, kan have spillet en rolle for beslutningen om løsrivelse. Nogle af de delegerede, der fremlagde ønsket fra de ”counties” de repræsenterede, havde selv stemt imod løsrivelse den 4. april. Heriblandt var Marmaduke Johnson, en af tre repræsentanter for Richmond City,¹⁷¹ William C. Parks fra Grayson County og John A. Campbell fra Washington County. For disse kan det argumenteres, at de så sig nødsaget til at skifte mening pga. opbakningen til løsrivelse iblandt vælgerne i de ”counties” de repræsenterede, og at bryde med disses ønsker ville medføre, at de ikke længere reelt repræsenterede deres vælgeres ønsker. For andre, såsom John L. Marye, Sr. fra Spotsylvania County, der på afstemningsdagen udtrykte, hvordan han hidtil havde stemt ud fra, hvad han mente vælgerne i hans ”county” ville vælge, gav udtryk for, at dette ikke længere var tilfældet; han ville stemme ud fra sin egen overbevisning baseret på de nuværende omstændigheder. Hans hensigt, da han blev valgt til konventet, var at bevare Unionen, men nu anså han det som nødvendigt for Virginia at løsrive sig, da Virginia

¹⁷⁰ Ud af de 43 nye stemmer for løsrivelse den 17. april, havde ti af disse delegerede hverken afgivet stemmer for eller imod løsrivelse den 4. april / For oversigt over de delegerede og stemmefordelingen for afstemningerne den 4. og 17. april 1861, se Bilag 1-3

¹⁷¹ De andre repræsentanter for Richmond City var Randolph, som tidligere nævnt, og William M. MacFarland, der ligesom Johnson stemte imod løsrivelse den 4. april, men stemte for den 17. april

ikke stod til at vinde noget ved at stå på Unionens side i en krig imod de løsevre Sydstater. Samtidig udtrykte han, hvordan han mente, at resultatet af afstemningen, uanset dennes udfald, burde møde enstemmig opbakning.¹⁷²

Ud fra Maryes eksempel, forekommer det, at hvorvidt der var tale om opbakning til løsrivelse i det ”county” en delegeret repræsenterede, ikke nødvendigvis spillede nogen rolle. Forskningsprojektet *Secession: Virginia and the Crisis of Union, 1861*, har visualiseret, hvordan resultatet af afstemningerne den 4. og 17. april 1861 forløb, og disse maler et tydeligt billede; løsrivelse mødte stor opbakning ved afstemningen den 17. april, uagtet om et ”county” havde udtrykt ønske om løsrivelse eller ej.¹⁷³

Modstandere af løsrivelse fandtes primært i den nordvestlige del af Virginia, i de ”counties”, som grænsede op mod Washington D.C. og Maryland, samt enkelte udstikker beliggende centralt og grænsende op til North Carolina.¹⁷⁴ Dette forekommer logisk, da den nordvestlige del af Virginia gennemgående havde udtrykt modstand til løsrivelse, og de ”counties”, der grænsede op til Maryland, ikke nødvendigvis havde tænkt sig at løsrive sig fra Unionen, da disse områder ville være de absolut mest udsatte ved Virginias løsrivelse fra Unionen. For den nordvestlige del af Virginia forekommer dette endvidere som endnu et udtryk for den utilfredshed området havde haft i årtier med den politiske linje, som den østlige del af delstaten dikterede.

Afstemningens udfald blev også dråben for flere af de delegerede, der repræsenterede ”counties” i den nordvestlige del af Virginia. Mellem den 17. og den 20. april 1861, forlod samtlige af de delegerede, der repræsenterede ”counties” i det nordvestlige Virginia konventet; elleve dage før konventet officielt endte. Disse talte både dem, der havde stemt imod løsrivelse, men også for. De, der havde stemt imod løsrivelse, forlod Richmond, til dels for deres egen sikkerheds skyld, men også for at etablere en delstatsregering for Virginia, der stadig var loyal overfor Unionen og var imod delstatens løsrivelse. Disse skulle sidenhen løsrive den nordvestlige del af Virginia fra resten af delstaten, og etablere en ny delstat i Unionen – West Virginia.¹⁷⁵

En anden væsentlig begivenhed, der fandt sted inden afstemningen om Prestons ”secession ordinance”, var planlægningen af, hvad der i høj grad kan anses for at være et kupforsøg. ”Secessionist”-

¹⁷² Reese [red.] (1965). *Vol. 4*, s. 83-85

¹⁷³ <https://secession.richmond.edu/map> (tilgået 15/05/2024)

¹⁷⁴ Ibid

¹⁷⁵ Link (2009), s. 48

siden havde ifølge ”Unionist”-siden udvist stærke revolutionære tendenser. Opbakningen til løsrivelse udenfor konventets mure blev opildnet i Richmonds gader. Tale om angreb på militære anlæg iblandt befolkningen i den østlige del af delstaten, der ønskede at se Virginia løsrevet fra Unionen, indikerede, at et potentielt kup ville kunne finde sted, hvis ikke konventet vedtog en ”secession ordinance”.¹⁷⁶

Et reelt kupforsøg var blevet planlagt til at finde sted den 16. april 1861 af ”the Spontaneous Southern Rights Assembly”; en samling af fortalere for løsrivelse dannet af Henry A. Wise. Hensigten med det planlagte kupforsøg var at tvinge konventets delegerede til at vedtage delstatens løsrivelse. Nogle af de potentielle kupmagere udviste endda, at de havde til hensigt at arrestere Virginias guvernør, John Letcher, og erstatte ham med en ny ”secessionist government”, der kunne varetage delstatens politiske beslutninger. Efter angrebet på Fort Sumter og Lincolns proklamation om dannelsen af en Unionshær, besluttede pro-løsrivelsesforsamlingen dog at udskyde det planlagte kup, og i stedet give konventet tid til at vedtage en ”secession ordinance”.¹⁷⁷

Selvom marchen mod konventets lokaler og arrestationen af guvernør Letcher ikke blev til noget, indikerer planlægningen af dette alligevel, at ”Secessionist”-siden udenfor konventet var klar til at tage andre midler i brug, hvis ikke konventet stemte ud fra deres interesser. Wise, som i sine dage i Kongressen havde fremstået voldsparat,¹⁷⁸ gjorde det samme i konventet, hvor han gjorde det klart, at en gruppe mænd, allerede inden afstemningen om Prestons ”secession ordinance” fandt sted, var på vej imod Harpers Ferry for at garantere Virginias kontrol over arsenalet fra de føderale soldater, der efter hans efterretning, skulle opholde sig der. Wise gjorde det klart, at ”[...] there is a probability that blood will be flowing at Harper’s Ferry before night”.¹⁷⁹

Til trods for at planen om, at tvinge konventet til at stemme for løsrivelse med en march imod de lokaler de befandt sig i, var blevet afblæst, var en del af planen alligevel blevet sat i værk. Uanset udfaldet af afstemningen, tyder det på, at ”Secessionist”-siden ville insistere på løsrivelse, uanset om de havde et flertal bag sig eller ej. Hvorvidt den tilegnede viden om dette påvirkede de delegerede til at stemme anderledes end de ellers havde planlagt, forekommer imidlertid ikke klart ud fra

¹⁷⁶ Link (2003), s. 207-208+214

¹⁷⁷ Ibid, s. 214

¹⁷⁸ Freeman beskriver i *The Field of Blood* flere eksempler, hvor Wise opmuntrede til kamp eller duel imod sine politiske modstandere i Repræsentanternes Hus

¹⁷⁹ Reese [red.] (1965). *Vol. 4*, s. 124

transskriberingerne fra konventet. Baseret på, hvordan der blev talt om Harpers Ferry efter Wises udtalelse, forekommer det dog som en reel mulighed, at dette kunne have haft en indflydelse på de delegerede.

Robert H. Whitfield fra Isle of Wright County i den sydøstlige del af Virginia, der havde stemt imod løsrivelse den 4. april, udtrykte hvordan, selvom andre hændelser havde påvirket hans holdning til i stedet at bakke op om Virginias løsrivelse, – heriblandt en manglende tiltro til Lincoln – at de hændelser, der var blevet sat i gang, – marchen mod Harpers Ferry – styrkede hans opbakning til at stemme for løsrivelse.¹⁸⁰ Andre udtalelser om Harpers Ferry var primært fordømmelser af handlingen, der kom fra delegerede, som endte med at stemme nej til løsrivelse. Såfremt den forestående hændelse havde en indflydelse på de delegerede, har dermed ligget i det usagte.

Hvordan en afgørelse om Virginias løsrivelse med voldsmidler ville blive modtaget af delstatens befolkning, kan vi ikke vide, men ud fra tilslutningen til Konføderationshæren efter Virginias løsrivelse, hvor næsten 70 procent af Virginias hvide, mandlige befolkning endte med at tjene i Konføderationshæren,¹⁸¹ samt fremlæggelser af ønsker om løsrivelse fra flere ”counties” under konventet, forekommer det sandsynligt, at befolkningen ville bakke op om beslutningen.

Selvom en beslutning om løsrivelse først kunne gøres officiel ved en folkeafstemning, der skulle garantere dennes stadfæstelse, som var blevet sat til den 23. maj 1861, markeres den 17. april 1861 alligevel som den dato, hvor Virginia løsrev sig fra Unionen. En væsentlig årsag til dette kan skyldes, at konventet foretog en række beslutninger, som var direkte modstridige, hvis Virginia stadig havde været tilknyttet Unionen imellem den 17. april og den 23. maj. Dette vil jeg komme nærmere ind på i det følgende afsnit, hvor jeg også vil gennemgå, hvad Virginias løsrivelse fra Unionen reelt omfattede med udgangspunkt i den vedtagne ”secession ordinance”, der var blevet fremlagt af Preston, samt hvordan løsrivelsen kunne retfærdiggøres.

¹⁸⁰ Reese [red.] (1965). *Vol. 4*, s. 124-125

¹⁸¹ A. Sheehan-Dean (2007). *Why Confederates Fought: Family and Nation in Civil War Virginia*. (The University of North Carolina Press), s. 13

Virginias ”secession ordinance”

Titlen på Virginias ”secession ordinance” – *An Ordinance to repeal the ratification of the Constitution of the United States of America by the State of Virginia, and to resume all the rights and powers granted under said Constitution* – indikerer, at der har foreligget en vis forventning blandt Virginias lovgivende forsamling om, at Virginia ville være i stand til at løsrive sig, ved at frskrive sig den aftale delstaten havde indgået med de resterende delstater i Unionen ved Virginias vedtagelse af USA's forfatning den 25. juni 1788. Ifølge Virginias ”secession ordinance”, havde Virginia juridisk set ret til at løsrive sig fra Unionen, da den føderale regering allerede havde brudt den aftale, som den, ifølge Virginias ”secession ordinance”, havde indgået med delstaten Virginia:

”[...] having declared that the powers granted under said Constitution were derived from the people of the United States and might be resumed whensoever the same should be perverted to their injury and oppression, and the Federal Government having perverted said powers not only to the injury of the people of Virginia, but to the oppression of the Southern slave-holding States”.¹⁸²

Mht. loven, mere specifikt USA's forfatning, nævnes omstændighederne for lovmæssigheden af løsrivelse ikke. Konføderationens præsident, Jefferson Davis, begrundede lovmæssigheden af løsrivelse, samt modstand imod den føderale regering i al almindelighed, ud fra ”the Tenth Amendment” i USA's forfatning.¹⁸³ Denne lyder:

”The powers not delegated to the United States by the Constitution, nor prohibited by it to the States, are reserved to the States respectively, or to the people”.¹⁸⁴

Davis’ fortolkning lå i forlængelse af den anskuelse Syden generelt havde for, hvad Unionen var. Selvom man både i Nord og Syd var enige om, at Unionen tog form af en føderation, anså man i Norden Unionen som én samlet, ubrydelig nation, hvor magten i højere grad var centraliseret i den føderale regering, imens man i Syden i stedet lagde vægt på, at magten lå hos de enkelte delstater.

¹⁸² *An Ordinance to repeal the ratification of the Constitution of the United States of America by the State of Virginia, and to resume all the rights and powers granted under said Constitution.* (1861)

¹⁸³ Bowman (2010), s. 29

¹⁸⁴ Amendment X. *Constitution for the United States of America.* (1791)

Dette var i høj grad en diskussion, der havde eksisteret siden dannelsen af USA som en selvstændig nation.¹⁸⁵

For Davis var løsrivelse forankret i USA's forfatning. Ifølge ham var løsrivelse ikke en antagonistisk handling imod forfatningen, da en delstats løsrivelse i sidste ende kun var et udtryk for, at delstaten udøvede den magt som lå til grund for den føderale regering. Med andre ord, magten lå i sidste ende hos staterne og ikke hos den føderale regering, hvilket betød, at det var op til de enkelte delstater selv, om de ønskede at forblive i Unionen eller ej.¹⁸⁶

Lincoln gjorde det klart i sin indsættelsestale, at det ikke var muligt for en delstat at løsrive sig fra Unionen:

”[...] no State, upon its own mere motion, can lawfully get out of the Union, -that resolves and ordinances to that effect are legally void, and that acts of violence within any State or States, against the authority of the United States, are insurrectionary or revolutionary, according to circumstances”.¹⁸⁷

Disse meget forskellige fortolkninger af loven spillede en central rolle i, hvordan Konføderationen mente, at deres løsrivelse var begrundet, imens det fra Lincolns, og i forlængelse heraf den føderale regerings side, ikke blev anset som en juridisk, lovlig handling. En væsentlig årsag til, at delstater ikke kunne løsrive sig af egen vilje, ifølge Lincoln, skyldtes, at det var Unionen, der skabte delstaterne og ikke omvendt.¹⁸⁸ Dette er i en historisk kontekst dog ikke korrekt, da delstaterne var etablerede områder med egne politiske organer imens de stadig tilhørte Storbritannien, som sidenhen samlede sig i en midlertidig Konføderation, der eksisterede under Revolutionskrigen, indtil denne blev erstattet med Unionen.¹⁸⁹ Dette ændrer imidlertid ikke på, at svaret på, hvorvidt en delstat kunne løsrive sig fra Unionen må være at finde i USA's forfatning; det dokument samtlige delstater havde vedtaget, for at kunne indtræde i Unionen.

For at finde svaret på, hvordan USA's forfatning skulle tolkes mht. løsrivelse, søgte man i samtiden viden hos en af forfatningens forfattere. James Madison, der var forfatteren bag ”the Tenth

¹⁸⁵ Green (2019), s. 25

¹⁸⁶ H. Liu (2018). Three Arguments of the ”Right to Secession” in the Civil War: International Perspectives. *Hastings International and Comparative Law Review*, Vol. 41, No. 1. (Hastings Int’l & Comp.L. Rev.), s. 74-75

¹⁸⁷ *Abraham Lincoln’s First Inaugural Address*. (1861)

¹⁸⁸ Liu (2018), s. 79

¹⁸⁹ Ibid, s. 77

Amendment”,¹⁹⁰ og som John S. Preston, delstatskommisæren for South Carolina, havde citeret i sit argument om retfærdiggørelsen af South Carolinas løsrivelse, beskrev i et brev til sin ven Daniel Webster fra 1833, som blev trykt i *The New York Times* den 30. november 1860, hvordan hans syn på lovmæssigheden af løsrivelse fra Unionen var:

”[...] a State may at will secede from its Constitutional compact with the other States. A rightful secession requires the consent of the others, or an abuse of the compact absolving the seceding party from the obligations imposed by it”.¹⁹¹

En lille tilskrivning til Madisons brev i den trykte udgave i *The New York Times* italesatte, hvordan Madisons syn på løsrivelse skulle forstås ift. den problematik nationen stod overfor i slutningen af november 1860. Forfatteren til denne er ukendt, men det fremgår af dennes tilskrivning, at South Carolinas ønske om løsrivelse, her godt og vel en måned inden denne reelt blev sat i værk, ikke var lovlig, men i højere grad var et udtryk for en revolution med udgangspunkt i et citat fra Madisons brev.¹⁹² Dette kan endvidere anses for et modargument ift. tolkningen af det citat af Madison som Preston benyttede under ”Virginia State Convention”. Siden det citat Preston benyttede stammede fra år 1800, og brevet som *The New York Times* trykte i 1860 stammede fra 1833, kan det sidstnævnte antages for at have været Madisons egen tolkning af sin udtalelse fra år 1800, der skulle sætte tingene på plads mht. de enkelte delstaters egentlige rettigheder ift. spørgsmålet om løsrivelse fra Unionen.

Selvom Madisons beskrivelse fra 1833 ikke nødvendigvis kan anses som egentlig lov, kan vi ud fra denne, ift. lovmæssigheden bag Virginias løsrivelse, bedømme løsrivelsen som ikke at have været lovlig. Dette skyldes for det første, at beslutningen blev truffet i Virginia alene uden vedtagelse i de andre stater,¹⁹³ og for det andet, at den føderale regering ikke havde foretaget sig noget forfatningsstridigt imod Virginia på det tidspunkt, hvor delstaten valgte at løsrive sig.

Han Liu, ph.d. i jura fra Yale University, konkluderer i sin undersøgelse om argumenter for lovmæssigheden bag Sydstaternes løsrivelse, at løsrivelse, både ift. USA i begyndelsen af 1860’erne

¹⁹⁰ De første ti ”amendments” til USA's forfatning var skrevet af James Madison i, hvad der kendt som ”the Bill of Rights” / <https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/our-government/the-constitution/> (tilgået 10/05/2024)

¹⁹¹ Letter from Mr. Madison on the Right of Secession. *The New York Times*. (1860)

¹⁹² Madisons citat i tilskrivningen: ”the right of secession for intolerable oppression is another name only for revolution” / Letter from Mr. Madison on the Right of Secession. *The New York Times*. (1860)

¹⁹³ Man kunne muligvis anskue opbakningen til løsrivelse fra Konføderationsstaterne som en vedtagelse af Virginias løsrivelse fra Unionen, om end lovmæssigheden af disse delstaters løsrivelse ville blive vurderet ud fra de samme kriterier som Virginia. Da disse delstater på det tidspunkt, hvor Virginia valgte at løsrive sig blev anset som oprørske af den føderale regering, kunne deres handlinger ligeledes anses for at være forfatningsstridige

og i al almindelighed, er et spørgsmål om lov, der kræver forhandling, overvejelse og argumentation. Ifølge ham, kan en legitim løsrivelse aldrig være baseret på voldelige handlinger, da disse ville være i strid med loven.¹⁹⁴ Selvom bl.a. Alfred Iverson, senator for delstaten Georgia, argumenterede for, at delstaterne, ifølge forfatningen, havde ret til at løsrive sig med revolution, og delstaten Tennessees "secession ordinance" fremmede, hvordan deres løsrivelse var en form for revolution imod en undertrykkende overmagt, ligesom det havde været tilfældet under Revolutionskrigen, understreger Liu, at dette ikke er tilfældet ud fra et lovmæssigt perspektiv.¹⁹⁵

Selvom både Nord og Syd var enige om, at det var legitimt for delstaterne at gøre oprør under en undertrykkende regering, hvilket bl.a. blev understøttet under "Virginia State Convention" af Chapman J. Stuart, som jeg gennemgik i afsnittet 'Stemningen for løsrivelse inden Borgerkrigen', foreligger der ikke noget lovmæssigt belæg for dette. Som Liu citerer Stephen Neff, juraprofessor i krig og fred på The University of Edinburgh, for at skrive i sin bog *Justice in Blue and Grey: A Legal History of the Civil War* (2010):

"A revolutionary justification ... is concerned with *unlawful* action by subjects against justification. ... Revolutionary action ... always involves a violation of the law in force *at the time at which the revolt takes place*. It becomes lawful only in retrospect ... Legality follows in the footsteps of power. But power comes first, and legality comes second".¹⁹⁶

Med dette skal det forstås, at selvom der var enighed om, at det var legitimt at påbegynde en revolution imod en undertrykkende regering, – beskrevet af Liu som et "revolutionsprincip"¹⁹⁷ – ville denne først reelt blive anset som lovmæssig i og såfremt den oprørske part vandt sig den magt, som er nødvendig for at kunne legitimere revolutionen. Samtidig indikerer dette, hvor vanskeligt det ville være egentligt at kunne løsrive sig ud fra revolutionsprincippet, siden denne aldrig ville få opbakning fra den føderale regering, som revolutionen ville være rettet imod. Mht. Sydstaternes løsrivelse i 1860-1861, anså Lincoln, der var enig i revolutionsprincippet, ikke at der forelå et legitimt grundlag for, at Sydstaterne ønskede at løsrive sig.¹⁹⁸

Med udgangspunkt i Madisons og Lius fortolkninger af USA's forfatning, var Virginias løsrivelse ud fra et lovmæssigt perspektiv ikke lovlig, da beslutningen ikke blev truffet gennem en aftale

¹⁹⁴ Liu (2018), s. 97

¹⁹⁵ Ibid, s. 80

¹⁹⁶ Ibid, s. 81

¹⁹⁷ Ibid, s. 80-81

¹⁹⁸ Ibid, s. 81-82

med de andre delstater i Unionen. En aftale med de andre delstater ville være nødvendig for at imødekomme lovmæssig løsrivelse. Dermed skal løsrivelsen anses som et forsøg på revolution, hvilket aldrig ville blive anset som legitimt af en føderal regering, siden revolutionen ville være vendt imod den. Baseret på revolutionsprincippets problematik, forekommer dette imidlertid som en bagatel, der ville kunne løses ved den revolutionerende sides erobring af magten, da denne side i samme tilfælde ville kunne gøre deres revolution legitim.

Dermed skal vi altså forstå retfærdiggørelsen af Virginias løsrivelse i delstatens "secession ordinance" ud fra det amerikanske revolutionsprincip, hvorved det blev anset som delstatens ret at løsrive sig fra Unionen, selvom dette ikke nødvendigvis kunne understøttes ved egentlig lov. Den "undertrykkelse af Virginia og slavestaterne i Syd", der blev udført af den føderale regering som teksten hentyder til, tyder i høj grad på at referere til det angreb på Sydstaterne, som Lincoln planlagde med samlingen af en Unionshær. Det mest væsentlige argument for dette, ligger i det tidspunkt løsrivelsen blev vedtaget i konventet; to dage efter Lincolns proklamation om dannelsen af en Unionshær. Med udgangspunkt i udtalelser fra flere af konventets delegerede op til vedtagelsen af Virginias "secession ordinance", forekommer utilfredsheden med at blive tvunget til at stille med soldater til at udkæmpe en krig, der stred imod Virginias interesser, også som et klart brud på, hvad de delegerede kunne anse som en del af den aftale Virginia havde indgået med Unionen i slutningen af det 18. århundrede.

Foruden den vægt Virginias "secession ordinance" lagde på den føderale regerings undertrykkelse af slavestaterne i Syd, blev det understreget, at Virginia fra underskrivelsen af sin "secession ordinance", var en uafhængig "stat". Med ordet "stat" burde det i denne sammenhænge skulle forstås som "nationalstat", da der ikke forelå nogen egentlig skriftlig begæring i Virginias "secession ordinance" om at tilslutte sig Konføderationen. Alligevel endte Virginia med at vedtage Konføderationens forfatning og dermed tilslutte sig Konføderationen den 25. april 1861.¹⁹⁹ Dermed, såfremt den 17. april 1861, hvor Virginias "secession ordinance" blev vedtaget i konventet, anses som dagen for delstatens løsrivelse, fungerede Virginia kun som en selvstændig stat i otte dage, inden den tilsluttede sig Konføderationen.

Endvidere blev et forslag om at gøre Richmond til Konføderationens hovedstad fremlagt samme dag som konventet vedtog Konføderationens forfatning.²⁰⁰ Tanken om at gøre Richmond til Konføderationen hovedstad kom ikke kun fra de delegerede ved "Virginia State Convention". Som

¹⁹⁹ Reese [red.] (1965). *Vol. 4*, s. 494

²⁰⁰ Ibid

gennemgået i afsnittet 'Konføderationen i konventet', havde delstatskommisæren for Mississippi, Fulton Anderson, fremlagt, at Virginia ville kunne påtage sig en ledende rolle i Konføderationen, hvis delstaten valgte af tilslutte sig denne. Konføderationens regering, heriblandt vicepræsidenten Alexander H. Stephens, anså også Richmond som en værdifuld hovedstad for Konføderationen, ikke mindst pga. den store industri, der lå i byen.²⁰¹ Dermed, selvom der ikke forelå noget ønske om tilslutning til Konføderationen i Virginias "secession ordinance", var der alligevel personer, både blandt konventets delegerede og i Konføderationen, der ønskede at Richmond, og dermed Virginia, skulle påtage sig en ledende rolle i Konføderationen, som på det tidspunkt Virginia løsrev sig var i krig med Unionen.

Disse beslutninger medførte, at Virginia stærkt havde tilsluttet sig Konføderationen inden delstatens "secession ordinance" overhovedet var blevet stadfæstet, om end resultatet af stadfæstelsen forelagde ikke, at dette skulle blive noget videre problem.

Virginias "secession ordinance" blev stadfæstet den 23. maj 1861 af vælgere i Virginia med stor opbakning. 132.201 stemte for imens blot 37.451 stemte imod.²⁰² Særligt i den nordvestlige del af Virginia stemte vælgerne imod; her dominerede stemmer imod løsrivelse to til én. I den nordligste del af delstaten, kendt som "the Panhandle" – på dansk "pandehåndtaget", opkaldt efter sin form – stemte 6.828 imod løsrivelse, imens blot 431 stemte for.²⁰³ Dette understøtter i høj grad, hvordan den nordvestlige del af Virginia ikke ønskede at løsrive sig fra Unionen, som det også havde været tilfældet før Borgerkrigens udbrud. Ifølge Aaron Sheehan-Dean, der har skrevet bogen *Why Confederates Fought: Family and Nation in Civil War Virginia* (2007), kom opbakningen til Virginias løsrivelse fra Unionen gennemgående fra et bredt spektrum af delstatens befolkning, da mange hvide, ikke kun slaveejere, havde nydt godt af de forhold de havde levet under i løbet af "Antebellum"-perioden, og i høj grad anså løsrivelsen som en politisk handling, der stemte overens med delstatens lovgivning.²⁰⁴

Et væsentligt spørgsmål at stille mht. stadfæstelsesvalget er, hvorvidt mangel på information kunne have bidraget til udfaldet? På konventets 52. dag – den 15. april 1861; samme dag som Lincoln kom med en proklamation om at samle en Unionshær – blev det besluttet, at "Virginia State Convention" skulle fortsætte i "secret session". Det forekommer ikke klart af tidligere forskning præcis, hvad

²⁰¹ M.A. DeCredico (2016). Richmond: Capital of the Confederacy. *Essential Civil War Curriculum*. (Virginia Center for Civil War Studies at Virginia Tech), s. 1

²⁰² *An Ordinance to repeal the ratification of the Constitution of the United States of America by the State of Virginia, and to resume all the rights and powers granted under said Constitution*. (1861)

²⁰³ Link (2009), s. 50+53

²⁰⁴ Sheehan-Dean (2007), s. 14

”secret session” omfattede, men med udgangspunkt i transskriberingerne fra ”Virginia State Convention” begyndende den 15. april 1861, forekommer det, at pointen med en ”secret session” var at underlægge konventet diskretion og dermed forhindre at sprede, hvad der blev diskuteret under konventet med den almene befolkning. Begrundelsen for dette var, at man ikke ønskede at lade informationer fra mødet i Washington D.C. slippe ud, da disse blev anset som fortrolige oplysninger.²⁰⁵

Resultatet af ”secret session” betød, at Virginias befolkning først hørte om, hvad der havde fundet sted i de sidste dage konventet var samlet mellem den 16. april og den 1. maj 1861, flere måneder efter, at dette var afsluttet. Transskriberingerne fra konventets sidste dage udkom først i *The Richmond Enquirer* imellem den 15. oktober og den 27. december 1861.²⁰⁶ Dermed blev den anden afstemning om løsrivelse vedtaget under ”secret session”, hvilket betød, at den almene befolkning ikke blev informeret omkring, hvad der fandt sted op til denne vedtagelse, før Virginias befolkning havde stemt for at stadfæste delstatens ”secession ordinance”.

Selvom vælgerne ikke fik indsigt i, hvad konventets delegerede havde diskuteret før og under vedtagelsen af Virginias ”secession ordinance” før afstemningen fandt sted, burde dette ikke spille nogen videre rolle, særligt af to grunde. For det første, fordi denne stadfæstelse i højere grad var en formalitet, som ikke blev tildelt nogen videre betydning for beslutningen. Ifølge Freehling og Simpson, mente Wise, at det var nødvendigt at sikre borgernes interesser, hvis borgerne selv stemte imod dem.²⁰⁷ Sagt med andre ord: det var nødvendigt for konventets delegerede at tage en beslutning, som delstatens vælgere ikke nødvendigvis var enig i for disses eget bedste. For det andet ville et flertal af stemmer imod løsrivelse sætte konventets delegerede i en mildest talt prekær situation, da de allerede havde truffet beslutningen om, at lade Virginia indgå i Konføderationen og gøre Richmond til dennes hovedstad, inden afstemningen om hvorvidt Virginias ”secession ordinance” skulle stadfæstes eller ej blev afholdt.²⁰⁸ Samtidig havde en række delegerede fra den nordvestlige del af Virginia, som havde deltaget i afstemningen om Virginias ”secession ordinance”, allerede inden stadfæstelsen blev erklæret, påbegyndt startskuddet på dannelsen af delstaten West Virginia.²⁰⁹ Derfor forekommer det

²⁰⁵ Reese [red.] (1965). *Vol. 3*, s. 736

²⁰⁶ Reese [red.] (1965). *Vol. 1*, s. xi

²⁰⁷ Freehling; Simpson [red.] (2010), s. 167

²⁰⁸ Virginias forslag om at gøre Richmond til Konføderationens hovedstad blev accepteret af CSA's Kongres den 20. maj 1861 / J. Marszalek (2011). The Confederate capital shift from Montgomery to Richmond. *The Washington Post*. https://www.washingtonpost.com/blogs/house-divided/post/the-confederate-capital-shift-from-montgomery-to-richmond/2010/12/20/AGtlz0SH_blog.html (tilgået 22/04/2024)

²⁰⁹ Link (2003), s. 216-217

umiddelbart som om, at der hvor modstanden imod delstatens løsrivelse var størst, var de allerede i gang med, at garantere deres egen position som loyale overfor Unionen, inden valget om stadfæstelsen fandt sted.

Virginias "secession ordinance" var et relativt kort, meget upræcist dokument, som ikke gav meget andet information fra sig end, at Virginia løsrev sig fra Unionen på den begrundelse, at den føderale regering havde brudt forfatningen ved at frarøve slavestaterne deres rettigheder. Manglen på mere dybdegørende information om, hvad løsrivelsen ifølge teksten medførte, får Virginias "secession ordinance" til i høj grad at ligne en form for blanco check, der gav Virginia mulighed for at gøre, hvad de ville, siden de ikke længere var bundet af USA's forfatning. Selvom teksten ikke direkte nævnte en fremtidig tilslutning til Konføderationen, forekommer det alligevel, baseret på ønsket om at Virginia skulle indgå i et samarbejde med andre delstater fra flere af konventets delegerede, at der forelå en indforståelse om, at Virginias tilslutning til Konføderationen ville finde sted. At Virginia kunne anses som en selvstændig stat i så kort en periode, indikerer endvidere, at delstaten ikke ønskede at stå alene, men alligevel hellere ønskede at kæmpe med Konføderationen i en borgerkrig end imod den.

Konklusion

Virginia befandt sig inden Borgerkrigens udbrud i midten af april 1861 i rollen som et grænseland imellem Unionen og Konføderationen. Skulle delstaten forblive loyal overfor Unionen, eller skulle delstaten i stedet bakke op om de andre slavestater, der havde løsrevet sig fra Unionen, som Virginia havde flere fællestræk med på et økonomisk og politisk punkt? I sidste ende valgte Virginia at alliere sig med de løsrevne slavestater, hvilket i høj grad har medført, at årsagen bag Virginias løsrivelse måtte have skyldtes en frygt for, at slaveriet ville blive ophævet af USA's føderale regering under den nyligt valgte præsident Abraham Lincoln og Det Republikanske Parti. Dette forekommer imidlertid ikke som den primære årsag til delstatens løsrivelse. Hvis dette havde været tilfældet, hvorfor løsrev Virginia sig så ikke før Borgerkrigen var brudt ud imellem Unionen og Konføderationen?

Da Virginia valgte at løsrive sig fra Unionen, skete det efter, at en væbnet konflikt var påbegyndt; en konflikt, der tvang delstaten til at vælge imellem Unionen, hvor Virginia havde mistet meget af sin indflydelse, eller Konføderationen, hvor delstaten kunne føle sig mere sikker ift. bevarelsen af slaveriet. Samtidig kunne "Unionist"-siden, som i begyndelsen af "Virginia State Convention" og helt indtil Borgerkrigens udbrud havde stået stærkt, ikke længere bryste sig med sit flertal efter Borgerkrigens udbrud. Især spørgsmålet om overdragelsen af militære anlæg i Virginia til den føderale regerings kontrol, og påkaldelsen af Virginias befolkning som soldater i Unionshæren, spillede den afgørende rolle i opbakningen til Virginias løsrivelse.

Når dette er sagt, så havde slaveriet stadigvæk en afgørende betydning for, at Virginia forlod Unionen og tilsluttede sig Konføderationen. Nogle af de væsentlige begrundelser, der blev fremlagt af konventets delegerede, var for at sikre slaveriets fortsættelse i delstaten. Ophævelsen af slaveriet blev anset som en reel trussel under en Republikansk ledet føderal regering, til trods for Lincolns garanti om, ikke at fratage slaveejerne deres ejendom. Den mangeårige kamp, som havde fundet sted både internt i Virginia mht. vedtagelsen af tiltag, der skulle forhindre slaveoprør, og i Kongressen, hvor bl.a. Virginias Henry A. Wise kæmpede for at garantere, at den føderale regering ikke ophævede slaveriet, forekommer som en klar indikation på, at slaveriet havde en stor betydning for Virginia.

Selvom Borgerkrigens udbrud, mere specifikt Lincolns proklamation om at samle en Unionshær, havde været katalysatoren til Virginias løsrivelse fra Unionen, foreligger der imidlertid ingen tvivl om, at bevarelsen af slaveriet var den tungest vejende årsag til, at Virginia valgte

Konføderationen over Unionen. Slaveriet spillede en så bærende rolle i Virginia, både økonomisk og politisk, og havde gjort det så længe, at det kun kunne ligge i slaveejernes interesse at kæmpe for at bevare institutionen. Også selvom det betød, at man måtte kæmpe imod Unionen. Til denne gruppe havde især de moderate delegerede en bærende rolle, da de havde en markant indflydelse på, hvorvidt "Unionist"- eller "Secessionist"-siden havde flertal i konventet. Da Borgerkrigen i Syden blev, og til dels stadig bliver, anset som en krig over delstaternes rettigheder, – "states' rights" – hvortil slaveriet indiskutabelt har været den mest indflydelsesrige af disse, forekommer de moderate delegeredes beslutning om, i højere grad at stemme for løsrivelse som en indikation på, at de anså denne garanti vigtigere end at holde Unionen samlet. Retfærdiggørelsen for Virginias løsrivelse blev begrundet med, at delstaten havde ret til at gøre oprør imod en tyrannisk, føderal regering. Selvom dette af flere af konventets medlemmer blev anset som en forfatningsret, forekommer begrundelsen mere som at være baseret på revolutionsprincippet, hvortil retfærdiggørelsen først ville være reel ved en sejr over den føderale regering; en sejr, der i sidste ende udeblev.

Den del af Virginias befolkning, som ikke ønskede at kæmpe imod Unionen, valgte at løsrive deres del af Virginia fra resten af delstaten. Den nordvestlige del, der hele tiden havde været imod den bærende rolle som slaveriet spillede i delstaten, fulgte ikke længere trop med den politik som den østlige del af Virginia dikterede, og blev gjort til sin egen delstat i Unionen under Borgerkrigen. Dermed er det nødvendigt, når det kommer til at besvare spørgsmålet om, hvorfor Virginia løsrev sig fra Unionen at understrege, at ikke hele Virginia – som delstaten havde set ud inden Borgerkrigen – løsrev sig fra Unionen. Siden et af de mest væsentlige emner, som skabte intern splid i Virginia var slaveriet, foreligger det yderligere klart, at netop slaveriet måtte have en bærende rolle i vedtagelsen af Virginias løsrivelse. Dermed blev en kombination af et forsøg på at bevare slaveriet i Virginia, samt udsigten til at kæmpe i en Borgerkrig, hvad der gjorde udfaldet for, at den del af Virginia, som udgjorde delstaten efter Borgerkrigen og indtil i dag, løsrev sig fra Unionen, imens den nordvestlige del af delstaten løsrev sig resten af Virginia og blev til sin egen delstat; en delstat, som forblev loyal overfor Unionen.

Litteratur

- Allmendinger, Jr., D.F. (2014). *Nat Turner and the Rising in Southampton County*. (Baltimore: John Hopkins University Press)
- Bean, W.G. (1953). The Ruffner Pamphlet of 1847: An Antislavery Aspect of Virginia Sectionalism. *The Virginia Magazine of History and Biography*, Vol. 61, No. 3. (Virginia Historical Society)
- Bowman, S.D. (2010). *At the Precipice: Americans North and South during the Secession Crisis*. (The University of North Carolina Press)
- Brix, J. (2014). *Den Amerikanske Borgerkrig: Abraham Lincoln, Slaveriet og Krigen*. (Det Historiske Akademi)
- Crapol, E.P. (2014). President John Tyler, Henry Clay, and the Whig Party. *A Companion to the Antebellum Presidents: 1837-1861* [red. Silbey, J.H.]. (Wiley Blackwell)
- Curtis, C.M. (2010). The Rise of Abolitionism and the Conflict over Slavery. *Conflicts in American History: A Documentary Encyclopedia*, Vol. III – *The Civil War Era: 1861-1865* [red. Blum, E.J.; Johnson, B.L.]. (Facts on File)
- DeCredico, M.A. (2016). Richmond: Capital of the Confederacy. *Essential Civil War Curriculum*. (Virginia Center for Civil War Studies at Virginia Tech)
- de Rouilhac Hamilton, J.G. (1932). Lincoln's Election an Immediate Menace to Slavery in the States? *The American Historical Review*, Vol. 37, No. 4. (Oxford University Press)
- Fling, S. (2019). *Frederick Douglass and Abraham Lincoln*. <https://www.whitehousehistory.org/frederick-douglass-and-abraham-lincoln>
- Freehling, W.W. (2007). *The Road to Disunion Vol. II: Secessionists Triumphant 1854-1861*. (Oxford University Press)
- Freehling, W.W.; Simpson, C.M. [red.] (2010). *Showdown in Virginia: The 1861 Convention and the Fate of the Union*. (University of Virginia Press)
- Freeman, J.B. (2018). *The Field of Blood: Violence in Congress and the Road to Civil War*. (Picador)
- Green, M. (2019). The Election of 1860. *The Cambridge History of the American Civil War*, Vol. II: *Affairs of the State* [red. Sheehan-Dean, A.]. (Cambridge University Press)

- Harrold, S. (2019). The Antebellum War over Slavery. *The Cambridge History of the American Civil War, Vol. II: Affairs of the State* [red. Sheehan-Dean, A.]. (Cambridge University Press)
- Lange, C.H. (2024). *From Hannibal to Sulla: The Birth of Civil War in Republican Rome*. (De Gruyter)
- Link, W.A. (2003). *Roots of Secession: Slavery and Politics in Antebellum Virginia*. (The University of North Carolina Press / anvendte udgave fra ProQuest Ebook Central; sidetal kan variere)
- Link, W.A. (2009). "This Bastard New Virginia": Slavery, West Virginia Exceptionalism, and the Secession Crisis. *West Virginia History, Vol. 3, No. 1*. (West Virginia University Press)
- Liu, H. (2018). Three Arguments of the "Right to Secession" in the Civil War: International Perspectives. *Hastings International and Comparative Law Review, Vol. 41, No. 1*. (Hastings Int'l & Comp.L. Rev.)
- Loewen, J.W.; Sebesta, E.H. [red.] (2010). *The Confederate and Neo-Confederate Reader: The "Great Truth" about the "Lost Cause"*. (Jackson: University Press of Mississippi)
- MacKenzie, S.A. (2010). The Slaveholders' War: The Secession Crisis in Kanawha County, Western Virginia, 1860-1861. *West Virginia History, Vol. 4, No. 1*. (West Virginia University Press)
- Marszalek, J. (2011). The Confederate capital shift from Montgomery to Richmond. *The Washington Post*. https://www.washingtonpost.com/blogs/house-divided/post/the-confederate-capital-shift-from-montgomery-to-richmond/2010/12/20/AGtlz0SH_blog.html
- Piketty, T. (2020). *Capital and Ideology*. (The Belknap Press of Harvard University Press)
- Sheehan-Dean, A. (2007). *Why Confederates Fought: Family and Nation in Civil War Virginia*. (The University of North Carolina Press)
- Simpson, C.M. (1985). *A Good Southerner: The Life of Henry A. Wise of Virginia*. (The University of North Carolina Press)
- Tang, J. (1997). Enslaved African Rebellions in Virginia. *Journal of Black Studies, Vol. 27, No. 5*. (Sage Publications, Inc.)
- Trodd, Z. (2010). Violent Abolitionism: John Brown and the Raid on Harpers Ferry. *Conflicts in American History: A Documentary Encyclopedia, Vol. III – The Civil War Era: 1861-1865* [red. Blum, E.J.; Johnson, B.L.]. (Facts on File)

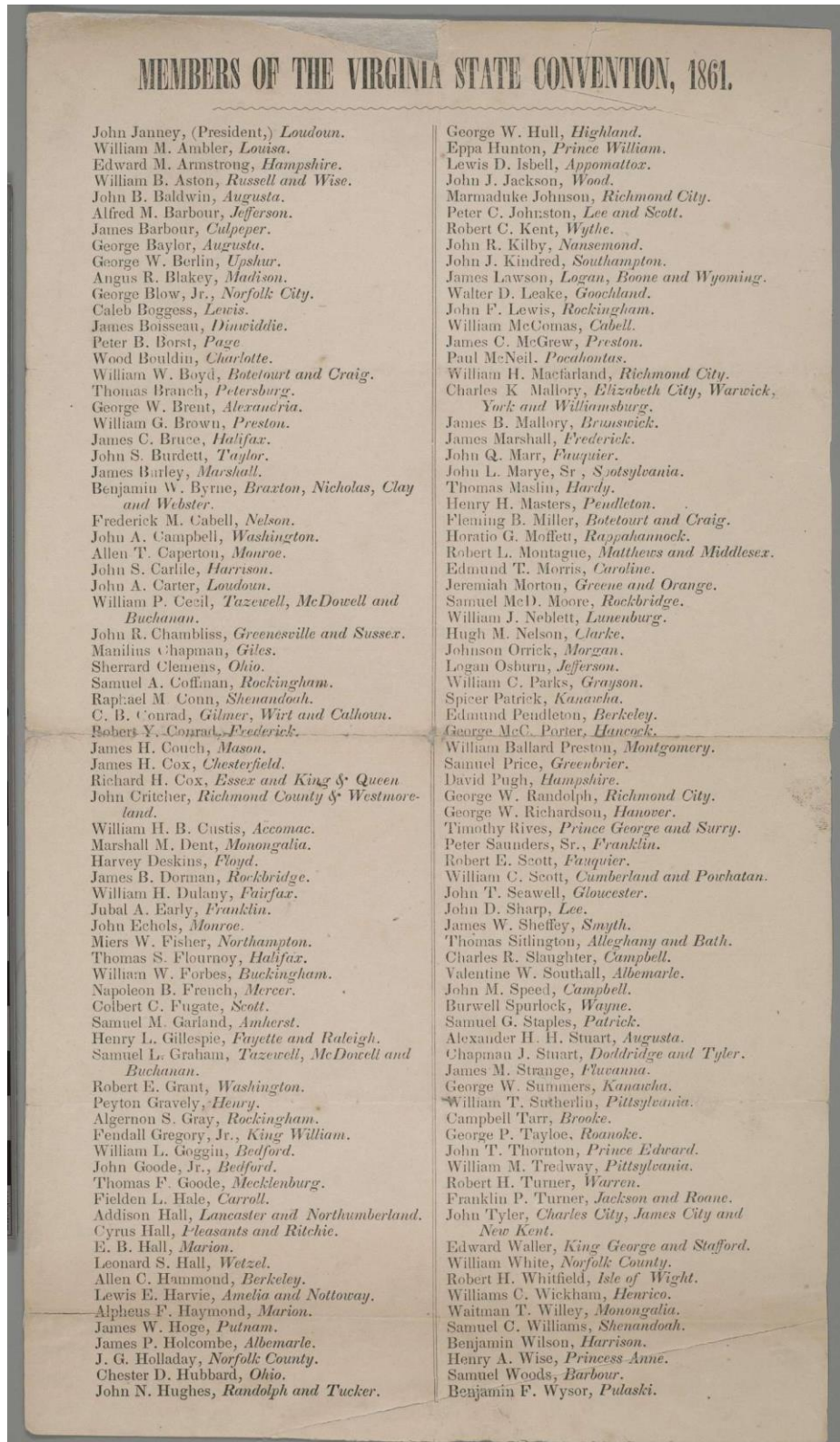
Kilder

- *Abraham Lincoln's First Inaugural Address*. (1861)
- Amendment X. *Constitution for the United States of America*. (1791)
- *An Ordinance to repeal the ratification of the Constitution of the United States of America by the State of Virginia, and to resume all the rights and powers granted under said Constitution*. (1861)
- Article IV. Taxation and Finance. *New Constitution of the Commonwealth of Virginia*. (1851)
- *Constitution of the Provisional Government of the Confederate States of America*. (1861)
- *House Divided Speech*. (1858)
- *John Tyler's Address Upon Assuming the Office of President of the United States*. (1841)
- Letter from Mr. Madison on the Right of Secession. *The New York Times*. (1860)
- Mr. Lincoln's Views on Slavery—His Course Towards the South. *The New York Times*. (1860)
- Blum, E.J.; Johnson, B.L. (2010). Document 1: An Early Look at Slavery. *Conflicts in American History: A Documentary Encyclopedia, Vol. III – The Civil War Era: 1861-1865* [red. Blum, E.J.; Johnson, B.L.]. (Facts on File)
- Kennedy, J.C.G. (1864). *Population of The United States in 1860; Compiled From the Original Returns of The Eighth Census, Under the Direction of the Secretary of the Interior*. (Washington: Government Printing Office)
- Reese, G.H. [red.] (1965). *Proceedings of the Virginia State Convention of 1861: February 13 – May 1, Vol. 1-4*. (Richmond: Virginia State Library)
- Ruffner, H. (1847). *Address to the Citizens of West Virginia; Shewing that Slavery is Injurious to the Public Welfare, and that it may be gradually Abolished, without Detriment to the Rights and Interests of Slaveholders*. (Lexington: R.C. Noel)
- Wise, H.A. (1881). *Seven Decades of the Union. The Humanities and Materialism, Illustrated by a Memoir of John Tyler, with Reminiscences of Some of his Great Contemporaries. The Transistion State of this Nation – Its Dangers and their Remedy*. (Richmond: J.W. Randolph & English)

Hjemmesider

- <https://denstoredanske.lex.dk/forordning>
- <https://founders.archives.gov/documents/Madison/01-17-02-0202>
- <https://secession.richmond.edu/map>
- <https://web.archive.org/web/20070307001222/http://www.wvculture.org/history/state-hoo.html>
- https://web.archive.org/web/20180717185851/http://www1.udel.edu/johnmack/mason_dixon/
- <https://www.archives.gov/exhibits/featured-documents/emancipation-proclamation>
- <https://www.archives.gov/milestone-documents/13th-amendment>
- <https://www.archives.gov/milestone-documents/dred-scott-v-sandford>
- <https://www.battlefields.org/learn/primary-sources/declaration-causes-seceding-states>
- <https://www.nps.gov/articles/bleeding-kansas.htm>
- <https://www.nps.gov/civilwar/search-battles.htm>
- <https://www.nps.gov/liho/learn/historyculture/slavery.htm>
- <https://www.presidency.ucsb.edu/documents/address-upon-assuming-the-office-president-the-united-states>
- https://www.senate.gov/artandhistory/history/minute/The_Canining_of_Senator_Charles_Sumner.htm
- <https://www.whitehouse.gov/about-the-white-house/our-government/the-constitution/>

Bilag 1

<https://encyclopediavirginia.org/461hpr-11ca215cafd5dca/> (tilgået 15/05/2024)

Bilag 2

Afstemning om Goggins "secession ordinance" (4. april 1861)

8 In the Proceedings of April 9, page 370, Mr. Mallory noted that he had voted in the affirmative on Mr. Harvie's substitute to the 6th resolution of the Committee of Twenty-One. The Journal lists J.B. Mallory, W.C. Scott, R.H. Turner, F.P. Turner and Tyler among the affirmative votes, giving a total of 45. In the negative votes, the Journal omits J.B. Mallory, but includes Coffman, Gray, Marshall and Marr, making a total of 90.

YEAS-Messrs. Ambler, Barbour, Blakey, Boisseau, Borst, Bouldin, Branch, Cecil, Chapman, Conn, R.H. Cox, Fisher, Garland, Graham, Goggin, J. Goode, Hale, L.S. Hall, Harive, Holcombe, Hunton, Isbell, Kent, Kindred, Lawson, Leake, Montague, Morris, Morton, Neblett, Randolph, Richardson, Seawell, Sheffey, Speed, Strange, Williams, Wise, Woods, Wysor-45

NAYS-Messrs. Janney [President], Armstrong, Aston, A.M. Barbour, Baylor, Berlin, Blow, Boggess, Boyd, Brent, Brown, Bruce, Burdett, Burley, Byrne, Campbell, Caperton, Carlile, Carter, C.B. Conrad, R.Y. Conrad, Couch, Critcher, Custis, Dent, Deskins, Dorman, Early, Echols, Flournoy, French, Fugate, Gillespie, Gravely, Addison Hall, Cyrus Hall, Ephraim B. Hall, Hammond, Hammond, Hoge, Hubbard, Hughes, Jackson, Marmaduke Johnson, Peter C. Johnston, Kilby, Lewis, McComas, McGrew, McNeil, Macfarland, J.B. Mallory, Marye, Sr., Maslin, Masters, Moffett, Moore, Nelson, Orrick, Osburn, Parks, Patrick, Pendleton, Porter, Preston, Price, Pugh, Rives, R.E. Scott, Sharp, Sitlington, Slaughter, Southall, Spurlock, Staples, A.H.H. Stuart, C.J. Stuart, Summers, Sutherlin, Tarr, Tayloe, Tredway, Waller, Whitfield, Wickham, Willey, Wilson-88.

(G.H. Reese (1965). *Proceedings of the Virginia State Convention of 1861: February 13 – May 1, Vol. 3.* s. 163)

Bilag 3

Afstemning om Prestons "secession ordinance" (17. april 1861)

7 The Journal adds Rives to the affirmative votes listed here

YEAS-Messrs. Ambler, Aston, Jas. Barbour, Blakey, Blow, Boisseau, Borst, Bouldin, Boyd, Branch, Bruce, Cabell, Campbell, Caperton, Cecil, Chambliss, Chapman, Coffman, Conn, James H. Cox, Richard H. Cox, Critcher, Deskins, Dorman, Echols, Fisher, Flournoy, Forbes, French, Garland, Gillespie, Graham, Gregory, Goggin, John Goode, Thomas F. Goode, Hale, Cyrus Hall, L.S. Hall, Harvie, Holcombe, Hughes, Hunton, Isbell, Marmaduke Johnson, P.C. Johnston, Kent, Kindred, Lawson, Leake, Macfarland, Chas. K. Mallory, James B. Mallory, Marye, Sr., Miller, Moffett, Montague, Morris, Morton, Neblett, Orrick, Parks, Preston, Randolph, Richardson, Robert E. Scott, William C. Scott, Seawell, Sheffey, Slaughter, Southall, Speed, Staples, Strange, Sutherlin, Tayloe, Thornton, Tredway, Robt. H. Turner, F.P. Turner, Tyler, Waller, Whitfield, Williams, Wise, Woods, Wyser-88.

NAYS-Messrs. Jno. Janney [President], Armstrong, Baldwin, Baylor, Berlin, Boggess, Brent, Brown, Burdett, Burley, Byrne, Carlile, Carter, Clemens, C.B. Conrad, R.Y. Conrad, Couch, Custis, Dent, Dulany, Early, Fugate, Gravely, Gray, Ephraim B. Hall, Hammond, Haymond, Hoge, Holladay, Hubbard, Hull, Jackson, Lewus, McComas, McGrew, Marshall, Masters, Moore, Nelson, Osburn, Patrick, Pendleton, Porter, Price, Pugh, Sharp, Sitlington, Spurlock, Alexander H.H. Stuart, Chapman J. Stuart, Summers, Tarr, White, Wickham, Willey-55.

(G.H. Reese (1965). *Proceedings of the Virginia State Convention of 1861: February 13 – May 1, Vol. 4*. s. 144)